

BIL HJUZ

TAJNI TERORISTI

Naziv djela:
Tajni teroristi

Autor:
Bil Hjuž

Naslov originala:
The Secret Terrorists
By Bill Hughes

Prevod sa engleskog:
Pavle Simović

Izdavač:
Institut za izučavanje religije
www.religija.me

Štampa:
Donat Graf – Beograd

Sadržaj

Glava 1 – Cilj: Amerika	5
Glava 2 – Predsjednik Endrju Džekson	17
Glava 3 – Predsjednici Harison, Tejlor i Bjukenen	27
Glava 4 – Predsjednik Abraham Linkoln	37
Glava 5 – Potonuće Titanika	51
Glava 6 – Prvi svjetski rat	58
Glava 7 – Drugi svjetski rat	65
Glava 8 – Predsjednik Džon F. Kenedi	77

Sjedinjene Države su danas u većoj opasnosti nego što su ikada bile. Tajna teroristička organizacija radila je iznutra kako bi uništila Ameriku, njen Ustav i sve za šta se ona zalaže. Ova knjiga daje sve detalje i pokazuje koliko je ova teroristička organizacija uspjela napredovati u uništenju Amerike.

Glava 1.

Cilj: Amerika

Sjedinjene Države se uskoro moraju suočiti sa najsmrtonosnijim neprijateljem s kojim će se ikada morati suočiti. Ovaj neprijatelj nije samo uobičajeni vojni neprijatelj, već ima organizaciju i sposobnost za masovnu špijunažu i tajne operacije unutar Sjedinjenih Država. Koristi fasadu koja je gotovo savršena da sakrije svoje operacije. Zapravo, upravo sada, ovaj neprijatelj tajno radi na potkopavanju principa koji su ovu zemlju učinili najvećom nacijom na svijetu. Ovaj neprijatelj se infiltrirao na najviše nivoe i odjele američke vlade i predstavlja izuzetnu opasnost za Ameriku. Pogledajmo malo historiju i shvatimo metode koje je ovaj neprijatelj koristio u prošlosti i kako tajno radi danas.

Evropa je konačno mirovala. Napoleonovi ratovi su sada završeni, koji su trajali skoro 20 godina. Brilljantni i lukavi Napoleon je krvlju svojih najplemenitijih sinova proširio Evropu. Konačno je nastupio mir. Nakon toga, evropski suvereni su sazvali generalno vijeće u Beču, Austrija, 1814. godine. Ovaj savjet je postao poznat kao Bečki kongres. Kongres je nastavio sa radom godinu dana, zaključno sa 1815.

„Bečki kongres bio je crna zavjera protiv narodnih vlada na kojoj su ‘visoke ugovorne strane’ na njegovom zatvaranju objavile da su formirale ‘sveti savez’. Ovo je bio ogrtač ispod kojeg su se maskirali da bi zavarali ljude. Konkretni posao Veronskog kongresa, kako se razvio, bila je RATIFIKACIJA Šestog člana Bečkog kongresa, koji je ukratko bio obećanje da će se spriječiti ili uništiti narodne vlade gdje god se nađu, i da će se ponovo uspostaviti monarhija tamo gdje je bila stavljena po strani.

‘Visoke ugovorne strane’ ovog sporazuma, koje su bile Rusija, Pruska [Njemačka], Austrija i papa Pije VII, kralj Papskih Država, sklopile su tajni ugovor da to urade.“ – Burke McCarty, *Prikrivena istina o atentatu na Abrahama Linkolna*, Arya Varta Publishing, 1924, str. 7.

Prema Mek Kartiju, Bečki kongres formirao je Svetu alijansu, čiji je primarni cilj bio uništenje svih narodnih vlada. Narodne vlade su one u kojima vlada dozvoljava svojim podanicima da uživaju određena neotuđiva prava. Možete li se sjetiti nekih narodnih vlada koje su se uspostavljale u svijetu i davale svojim građanima određena neotuđiva prava oko 1815. godine?

Senator Robert L. Owen stavio je u Kongresni zapisnik od 25. aprila 1916. sljedeću izjavu, koja jasno pokazuje da je mislio da su primarna meta „Svete alijanse“ Sjedinjene Države.

„Srušivši narodnu vladu u Španiji i Italiji, Sveta alijansa je imala dobro osmišljene planove i da uništi narodnu vlast u američkim kolonijama koje su se odmetnule od Španije i Portugala u Srednjoj i Južnoj Americi pod uticajem uspješnog primjera Sjedinjenih Država.

Upravo je zbog ove zavjere evropskih monarhija protiv američkih republika veliki engleski državnik Kanning skrenuo pažnju naše vlade na to.“ – Ibid. str. 9, 10.

Senator Owen je iz Bečkog kongresa shvatio da će ujedinjene monarhije Evrope nastojati da unište veliku američku republiku i njene krvlju kupljene slobode.

Senat ili Owen nisu bili jedini koji su znali za ovu zavjeru protiv američke slobode i ustava. 1894, R.V. Tompson, američki ministar mornarice, je napisao:

„Suvereni ‘Svete alijanse’ okupili su velike vojske i ubrzo su se obavezali da će ih posvetiti gušenju svih ustanaka naroda u korist slobodne vlasti; i on [papa Pije VII] je želio da posveti jezuite, podržane njegovom pontifikalnom moći, za postizanje

tog cilja. Znao je koliko će se vjerno posvetiti tom poslu, pa ih je savjetovao, u svom dekretu o restauraciji, da se striktno pridržavaju ‘korisnih pouka i spasonosnih savjeta’ kojima je Lojola odrješenje učinio kamenom temeljcem društva.“ – R.W. Thompson, *Otisci jezuita*, Hunt and Eaton, 1894, str. 251.

Tompson je tačno odredio ko će biti agenti koje su koristili evropski monarsi da unište Američku republiku, naime, jezuiti iz Rima! Od 1815. godine jezuiti su neprestano napadali Ameriku u pokušaju da unište ustavna prava ove velike nacije.

Čuveni izumitelj Morzeovog koda, Samuel B. Morze, takođe je pisao o ovoj zlokobnoj zavjeri protiv Sjedinjenih Država.

„Autor se obvezuje da pokaže da je zavjera protiv sloboda ove Republike sada u punoj akciji, pod vođstvom lukavog princa Meterniča od Austrije, koji zna za nemogućnost da se ovaj problematični primjer velike i slobodne nacije uništi silom oružja, pokušava da ostvari svoj cilj uz pomoć vojske jezuita. Niz činjenica i argumenata koji će dokazati postojanje takve zavjere, zaprepastiće svakog čovjeka koji otvori knjigu s istom nevjericom kao i mi.“ – Samuel B. Morse, *Foreign Conspiracy Against the Liberties of the United States*, Crocker and Brewster, 1835, Predgovor.

Niz napisanih knjiga koje detaljno opisuju zlokobne zavjere Bečkog kongresa i jezuita protiv Američke Republike je brojnan. Da ova zavjera bjesni od 1815. godine je istorijska činjenica. Pokazaćemo da je ova zavjera danas u punoj snazi i da je to razlog zašto Amerika u ovom trenutku ima toliko problema i tako je blizu gubitka slobode.

Većina ljudi zna vrlo malo o papinim jezuitima. Razlog za to je što su oni vrlo tajnovito društvo. Da biste razumjeli šta je red jezuita, razmotrite sledeći citat.

„U cijelom hrišćanskom svijetu, protestantizmu su prijetili

strašni neprijatelji. Na prve trijumfe iz prošlosti reformacije, Rim je sazvaio nove snage, nadajući se da će izvršiti svoje uništenje. U to vrijeme stvoren je red jezuita, najokrutniji, najbeskrupulozniji i najmoćniji od svih prvaka papstva. Odsječeni od zemaljskih veza i ljudskih interesa, mrtvi za zahtjeve prirodne naklonosti, razuma i savjesti potpuno ušutkanih, oni nisu poznavali pravilo, nijednu vezu, već ono svog poretka, i nikakvu dužnost osim da prošire njegovu moć. Hristovo jevanđelje je omogućilo svojim pristalicama da se suoče sa opasnostima i izdrže patnju, bez straha od hladnoće, gladi, truda i siromaštva, da održe zastavu istine pred spravama za mučenjem, tamnicom i kolcem. Za borbu protiv ovih sila, jezuitizam je inspirisao svoje sledbenike fanatizmom koji im je omogućio da izdrže slične opasnosti i da se snazi istine suprotstave svim oružjima obmane. Nije bilo zločina koji je bio prevelik da bi ga počinili, nije bilo obmane koja je bila previše niska da bi je praktikovali, nije bilo prurušavanja koje bi im bilo teško pretpostaviti. Zavjetovani na vječno siromaštvo i poniznost, njihov proučavani cilj bio je da osiguraju bogatstvo i moć, da budu posvećeni rušenju protestantizma i ponovnom uspostavljanju papske prevlasti.

Kada su se pojavljivali kao članovi njihovog reda, nosili su odijelo svetosti, posjećujući zatvore i bolnice, služeći bolesnima i siromašnima, izjavljujući da su se odrekli svijeta, i nosili sveto crveno ime Isusovo, koji je išao uokolo čineći dobro. Ali ispod ove besprekorne vanjštine često su se skrivale najzloćinskije i najsmrtonosnije namjere. Temeljni princip ovog reda je da cilj opravdava sredstva. Prema ovom kodeksu, laž, krađa, krivokletstvo, atentat nisu bili samo za oprost, već i pohvale, kada su služili interesima crkve. Pod raznim maskama, jezuiti su se probijali u državne službe, penjali se do kraljevskih savjetnika i oblikovali politiku nacija. Postali su sluge da bi djelovali kao špijuni svojih gospodara. Osnovali su škole za sinove prinčeva i

plemića, i škole za obične ljude; a djeca protestantskih roditelja bila su uvučena u poštovanje papskih obreda. Sva spoljašnja raskoš i prikaz rimskog obožavanja bili su dovedeni do izražaja da zbune um i zaslijepu i zaokupe maštu, i tako su sinovi izdali slobodu za koju su se očevi trudili i krvarili. Jezuiti su se brzo proširili po Evropi, i gdje god su otišli, uslijedilo je oživljavanje papstva.“ – E.G. Vajt, *Velika borba*, str. 234, 235, Pacific Press Publishing Assn., 1911.

Jezuiti funkcionišu kao tajna svjetska policija papstva. Vrlo su tajnoviti i ulažu velike napore da sačuvaju svoje operacije u tajnosti. Nikome ne govore da su jezuiti. Na sve strane izgledaju kao normalni ljudi.

Ovdje ćemo citirati još jednog autora.

„Oni su jezuiti. Ovo društvo ljudi, nakon što je vršilo svoju tiraniju više od dvije stotine godina, konačno je postalo toliko strašno za svijet, prijeteći cjelokupnom subverzijom svakog društvenog poretka, da čak i Papa, čiji su oni odani podanici, i moraju biti, po zavjetu njihovog društva, bio je primoran da ih raspusti. [Papa Klement je ugušio jezuitski red 1773.]

Međutim, oni nisu bili potisnuti pedeset godina, prije nego što je slabiji uticaj papstva i despotizma zahtijevao njihov korisni rad, da se odupru svjetlu demokratske slobode, a papa [Pije VII] istovremeno sa formiranjem Svete alijanse, [1815] oživio je jezuitski red u svoj njegovoj moći...

I da li Amerikancima treba reći šta su jezuiti?... oni su tajno društvo, neka vrsta masonskog reda, sa super dodatnim karakteristikama odvratne odvratnosti, i hiljadu puta opasniji. Oni nisu samo sveštenici, ili jednog vjerskog uvjerenja; oni su trgovci, advokati, urednici i ljudi bilo koje profesije, koji nemaju spoljnu značku po kojoj bi bili prepoznati; oni su prisutni u cijelom vašem društvu. Oni mogu preuzeti bilo koji karakter, anđela svjetlosti ili službenika tame, da bi ostvarili svoj jedan veliki cilj...

Svi su oni obrazovani ljudi, spremni i zakleti da počnu u svakom trenutku, u bilo kojem smjeru, i za bilo koju službu, pod komandom generala njihovog reda, nevezani ni za jednu porodicu, zajednicu ili zemlju, običnim vezama koje vezuju ljude; i prodati doživotno za cilj rimskog pape.“ – J. Wayne Laurens, *The Crisis in America: or the Enemies of America Unmasked*, G.D. Miller, 1855, str. 265-267.

Ignacije Lojola je osnovao jezuitski red 1540-ih. Njihov položaj u Rimokatoličkoj crkvi učvršćen je tokom Tridentskog sabora, koji je trajao od 1546. do 1563. godine. Tridentski sabor je sazvan s jednim velikim ciljem na umu: kako zaustaviti protestantsku reformaciju. Reformacija je započela 1517. godine kada je Martin Luter, neustrašivi njemački fratar, zakucao 95 teza na vrata kapele Vittemberg. Ove teze su dovele u pitanje, između ostalog, gnusnu doktrinu o indulgencijama koju je podučavao Rim i koja je proglasila da čovjek može spasiti sebe i svoje voljene tako što će ubaciti dovoljno novčića u kasu Katoličke crkve.

Luterova velika učenja da je samo Biblija standard za svu doktrinu i praksu i da je osoba opravdana pred Bogom samo kroz vjeru u Isusa Hrista, izazvala su uzbuđenje kroz srca hiljada širom Evrope i šokantne talase kroz dvorane Vatikana.

Tako je Tridentski sabor sazvan da se suprotstavi reformaciji; otuda je to poznato kao kontrareformacija, a jezuiti su bili glavno oruđe Rima za poništavanje i uništavanje svakog traga protestantizma gdje god se on našao.

Dva najveća američka dokumenta, Deklaracija o nezavisnosti i Ustav, puni su protestantskih deklaracija koje su apsolutno nepodnošljive za jezuite u Rimu. Iznenaduje li vas što Vatikan osuđuje osnivačke dokumente Sjedinjenih Država?

„Vatikan je osudio Deklaraciju o nezavisnosti kao zlo i nazvao Ustav Sjedinjenih Država satanističkim dokumentom.“ –

Avro Manhattan, *Dolar i Vatikan*, Ozark Book Publishers, 1988, str. 26.

Ovdje je dio jezuitske zakletve.

„Dalje obećavam i izjavljujem da neću imati vlastito mišljenje ili volju, niti bilo kakvu mentalnu rezervu, čak ni kao leš ili kao mrtvac, već ću se bez oklijevanja pokoravati svakoj komandi koju dobijem od svojih pretpostavljenih u Papinoj miliciji... nadalje obećavam i izjavljujem da ću, kada se ukaže prilika, pokrenuti i voditi nemilosrdni rat, tajno ili otvoreno, protiv svih jeretika, protestanata i liberala, kako mi je naređeno, da ih potamanim i istrijebim s lica cijele zemlje; i da neću poštediti ni godine, ni pol ni stanje; i da ću ove zloglasne jeretike objesiti, spaliti, upropastiti, skuvati, oderati, zadaviti i žive zakopati, rastrgati stomake i utrobe njihovih žena i zgnječiti njihove dječje glave o zidove, kako bih zauvijek uništio njihovu odvratnu rasu. Da ću, kada se to ne može učiniti otvoreno, tajno koristiti otrovnu čašu, vrpcu za gušenje, čelik poniarda ili olovni metak, bez obzira na čast, rang, dostojanstvo ili autoritet osobe ili osoba, kakvo god bilo njihovo stanje u životu, bilo javno ili privatno, kao što mi u bilo koje vrijeme može naložiti bilo koji agent Pape ili poglavara Bratstva Svete vjere, Družine Isusove.“ – Edwin A. Sherman, *The Engineer Corps of Hell; or Rome's Sapper's and Miners*, Private Subscription, 1883, pp. 118-124.

Pomisao da bi se osoba složila s takvom odvratnom zakletvom prkosi razumu. Ne može se ni zamisliti gnusnija zakletva. Riječ jeretik u gornjem citatu odnosi se na svakoga ko se ne slaže s papom.

U pismu Džona Adamsa tadašnjem predsjedniku Tomasu Džefersonu o jezuitima čitamo:

„Zar nećemo imati prave gomile njih ovdje, u onoliko preuštavanja koliko samo jedan kralj Cigana može pretpostaviti, obučenih kao slikari, izdavači, pisci i učitelji? Ako je ikada

postojalo tijelo ljudi koji su zaslužili vječno prokletstvo na zemlji i u paklu, to je ovo Lojolino društvo (jezuita).“ – George Reimer, *Novi jezuiti*, Little, Brown, and Co., 1971, str. 14.

Napoleon Bonaparta je dao ovu izjavu:

„Jezuiti su vojna organizacija, a ne vjerski red. Njihov poglavar je general vojske, a ne puki otac iguman manastira. A cilj ove organizacije je: MOĆ. Moć u svom najdespotskijem djelovanju. Apsolutna moć, univerzalna moć, moć da se kontroliše svijet voljom jednog čovjeka. Jezuitizam je najapsolutniji despotizam; a ujedno i najveća i najogromnija zloupotreba...

General jezuita insistira na tome da bude gospodar, suveren nad suverenom. Gdje god jezuiti budu primljeni oni će biti gospodari, koliko god to koštalo. Njihovo društvo je po prirodi diktatorsko i stoga je nepomirljivi neprijatelj svih konstituisanih vlasti. Svaki čin, svaki zločin, koliko god bio grozan, je zaslužan rad, ako je počinjen u interesu Društva jezuita, ili po naređenju generala.“ – General Montholon, *Memorijal Napoleonovog zatočeništva na Svetoj Heleni*, str. 62, 174.

„Nije bilo maske koju nisu mogli navući, pa stoga nije bilo mjesta u koje ne bi mogli prodrijeti. Mogli su nečujno ući u privatnu odaju Monarha, ili u Kabinet državnika. Mogli su neprijeteći sjediti u sazivu ili Generalnoj skupštini, i nesumnjivo se miješati u razmatranja i debate.

Nije bilo jezika koji nisu mogli govoriti, niti vjere koju nisu mogli ispovijedati, pa stoga nije bilo ljudi među kojima ne bi mogli boraviti, niti crkve u čije članstvo ne bi mogli ući i čije funkcije ne bi mogli obavljati. Mogli su prokleti Papu sa luternom i zakleti se u Svečanu ligu sa zavjetnikom.“ – J.A. Wylie, *Istorija protestantizma*, Vol. II, str. 412. (citirano u Sydney Hunter, *Je li Alberto stvaran?*, Chick Publications, stranica 13.)

U svjetlu ovih izjava nameće se nekoliko pitanja. Pošto su jezuiti započeli direktan napad na Ameriku 1815. godine i ništa

im ne stoji na putu, da li je politika koja se danas u Americi sprovodi pod kontrolom ovog despota Rima? Da li su atentati na određene predsjednike, poput Abrahama Linkolna, Vilijama Mek Kinlija, Džejsma Garfilda i Vilijama Henrija Harisona, bili jezuitski nadahnuti? Da li su zločini, poput Vakoa, Oklahoma Sitija i uništenja Kula bliznakinja u Njujorku, planirani iza zidina Vatikana? Šta je sa našim dragocjenim Ustavom i Poveljom o pravima koji su bili izloženi tako nepopustljivom napadu u poslednjih nekoliko decenija? Je li ovo konačna nagrada jezuita da unište naše dragocjene slobode koje su kupljene po tako velikoj cijeni? Naredna poglavlja će analizirati neka od ovih vrlo trezvenih pitanja.

Kao da Bečki kongres nije bio dovoljno jasan u pogledu ciljeva evropskih monarha i jezuitskog reda, sazvana su još dva kongresa.

Prvi od njih održan je u Veroni 1822. Tokom ovog kongresa odlučeno je da će Amerika biti meta jezuitskih izaslanika i da će Amerika biti uništena po svaku cijenu. Svako načelo ustava trebalo je da se ukine i da se uvedu novi jezuitski principi kako bi se papstvo uzdiglo do dominacije u Americi.

Drugi sastanak je održan u Kieri, Italija 1825. Evo šta je tamo odlučeno.

„1825. godine, nekih jedanaest godina nakon oživljavanja jezuitskog reda, održan je tajni sastanak vodećih jezuita u njihovom koledžu Kieri blizu Torina, u sjevernoj Italiji. Na tom skupu razgovaralo se o planovima za unapređenje papske moći, širom svijeta, za destabilizaciju vlada koje su stajale na putu i za slamanje svake opozicije jezuitskim planovima i ambicijama... ‘Ono čemu težimo je Carstvo svijeta...

Moramo im dati [velikim ljudima zemlje] da shvate da će uzrok zla, loš kvasac, ostati sve dok protestantizam bude postojao, da protestantizam stoga mora biti potpuno ukinut... Jeretici

su neprijatelji koje smo dužni istrijebiti...

Tada će se u Bibliji ta zmija koja nam uspravljene glave i blještavih očiju prijeti svojim otrovom dok se vuče po zemlji, preinačiti u štap čim je budemo u stanju zgrabiti.” – Hector Macpherson, *Jezuiti u istoriji*, Ozark Book Publishers, 1997, do-datak.

Cilj Kierija je jasan; uništiti protestantizam po svaku cijenu i obnoviti ovozemaljsku moć papstva – NAD SVIJETOM. Dok smo gledali Jovana Pavla II kako obilazi globus i biva prihvaćen širom svijeta kao „čovjek mira“, možemo vidjeti koliko dobro funkcioniše jezuitski plan, uspostavljen u Kieri.

Ova tri sastanka, u Beču, Veroni i Kieri, održana su u najvećoj mogućoj tajnosti. Međutim, na prva dva sastanka prisustvovao je jedan čovjek koji to nije htio prećutati. Britanski ministar spoljnih poslova Džordž Kaning kontaktirao je američku vladu kako bi ih upozorio da evropski monarsi planiraju da unište slobodne institucije Amerike.

„Upravo je zbog ove zavjere evropskih monarhija protiv američkih republika veliki engleski državnik Kaning skrenuo pažnju naše vlade na to, a naši državnici su tada, uključujući Tomasa Džefersona, koji je tada još živio, imali aktivan udio u donošenju izjave predsjednika Monroa u njegovoj sledećoj godišnjoj poruci Kongresu Sjedinjenih Država da će Sjedinjene Države to smatrati činom neprijateljstva prema vladi Sjedinjenih Država i neprijateljskim činom, ako ova koalicija, ili ako se bilo koja sila Evrope ikada obavezala da uspostavi na američkom kontinentu bilo kakvu kontrolu nad bilo kojom američkom republikom, ili da stekne bilo kakva teritorijalna prava.

Ovo je takozvana Monroova doktrina. Prijetnja tajnog sporazuma iz Verone o suzbijanju narodne vlasti u američkim republikama osnova je Monroove doktrine. Ovaj tajni ugovor jasno postavlja sukob između monarhijske i narodne vlasti, i vlade

nekolicine naspram vlade mnogih.“ – Burke McCarty, *Prikriivena istina o atentatu na Abrahama Linkolna*, strana 10.

Monroova doktrina bila je američki odgovor na jezuitski kongres u Beču i Veroni. Amerika bi smatrala činom rata ako bi bilo koja evropska nacija tražila kolonijalnu ekspanziju na zapadnoj hemisferi. Jezuiti su uspjeli tajno napasti i infiltrirati se u Ameriku kako bi postigli upravo ono od čega je Monroova doktrina trebala štiti. Mogli su se izvući jer je to urađeno u najvećoj tajnosti i ispod fasade crkve.

U pismu predsjedniku Monrou, Tomas Džeferson je iznio sledeća zapažanja:

„Pitanje postavljeno u pismima koja ste mi poslali je najznačajnije koje mi je ikada bilo ponuđeno na razmišljanje od vremena nezavisnosti. To nas je učinilo nacijom, ovo nam postavlja kompas i pokazuje put kojim treba da upravljamo kroz okean vremena koji nam se otvara. I nikada se ne bismo mogli upustiti u to pod povoljnijim okolnostima. Naša prva i osnovna maksima treba da bude, da se nikada ne zapletemo u kavage Evrope. A druga, da nikada ne dozvolimo da se Evropa miješa u ovo-atlantske poslove. Amerika, Sjeverna i Južna, ima niz interesa koji se razlikuju od onih u Evropi, a posebno njenih interesa. Ona stoga treba da ima svoj sistem, odvojen i zaseban od evropskog. Dok se poslednja trudi da postane domicilno mjesto despotizma, naše nastojanje bi svakako trebalo biti, da svoju hemisferu učinimo slobodom... [Moramo] izjavljivati svoj protest protiv užasnog kršenja prava nacija, miješanjem bilo koga u unutrašnjim stvarima druge, tako gnusno započeto od Bonaparte, a sada nastavljeno od strane jednako bezakonog Saveza, koji sebe naziva Svetim... Suprotstavice se, svim svojim sredstvima, nasilnom umetanju bilo koje druge sile... Pitanje koje se sada predlaže uključuje posledice tako trajne i toliko odlučujuće za naše buduće sudbine, da ponovo podstaknu sve interesovanje

koje sam do sada osjećao u takvim prilikama i da me navede na opasnost mišljenja, koja će dokazati samo moju želju da još uvijek doprinesem svemu što može biti od koristi našoj zemlji.“ – Arhiva, Mount Holyoke College.

Džeferson je ovo vidio kao veliku krizu u mladoj historiji Amerike jer je lukavim i zlokobnim jezuitima naređeno da ciljaju američko uništenje.

Monroova doktrina dovela je u pitanje svako napredovanje Evrope prema Americi. Međutim, Monro nije baš razumio da lukavi jezuiti u početku neće koristiti silu oružja da postignu svoje ciljeve. Koristili bi se lukavstvom, umjećem i krajnjom tajnovitošću. Oni će apelovati na najosnovnije ljudske tačke. Oni će postaviti svoje agente na položaje bogatstva i moći, a zatim iskoristili svoj uticaj da dobiju svoju veliku nagradu – subverziju i uništenje svakog protestantskog principa kako je navedeno u Ustavu Sjedinjenih Država.

Glava 2.

Predsjednik Endrju Džekson

Endrju Džekson je izabran za Predsjednika 1828. godine. Poznata je njegova hrabrost i vojna vještina u porazu Britanaca u ratu 1812. godine. Vodio je mnoge bitke u otvorenim borbama, ali sada se suočio sa potpuno drugačijim neprijateljem. Ovaj neprijatelj je tvrdio da je Amerikanac baš kao i on, tvrdio je da želi najbolje Americi kao i on, i zauzimao je visoke odgovorne pozicije kao i on.

Jezuiti su htjeli da unište Ameriku kako su odredili zlokobni sabori u Beču, Veroni i Kieri, a upravo su tokom predsjedavanja Endrjua Džeksona počeli da primjenjuju svoju izdaju u punoj snazi. Ovi jezuiti su se kretali među američkim narodom i izgledali su baš kao Amerikanci. Oni su, u stvari, bili američki građani, ali su bili odani rimskom papi. Njihova namjera bila je papaska. Ti ljudi su bili izdajice i ozbiljna prijetnja daljem postojanju Sjedinjenih Država.

„Nacija može preživjeti svoje budale, pa čak i ambiciozne. Ali ne može preživjeti izdaju iznutra. Neprijatelj na vratima je manje strašan, jer je poznat i nosi svoje barjake otvoreno protiv grada. Ali izdajnik se slobodno kreće među onima unutar kapija, njegov lukavi šapat šušti svim uličicama, koji se čuje u samim hodnicima vlasti. Jer izdajica se ne čini izdajnikom; on govori naglascima poznatim njegovim žrtvama, i nosi njihova lica i njihovu odjeću, i poziva se na niskost koja leži duboko u srcima svih ljudi. On trune dušu nacije; tajno i nepoznato radi u noći da potkopa stupove grada; on inficira političko tijelo tako da se više ne može oduprijeti.“ – Marko Ciceron u obraćanju Cezaru, Krasu, Pompeju i rimskom senatu.

Dva od ovih izdajnika bili su Džon C. Kalhun i Nikolas Bidl.

Endrju Džekson je osvojio predsjedništvo 1828. godine sa vrlo velikom razlikom. Njegov potpredsjednik bio je Džon C. Kalhun iz Južne Karoline.

Kalhun je shvatio da je ljubav prema slobodi veoma jaka u srcima svih Amerikanaca. Shvatio je da se ropstvo brzo ograničava jer su gotovo sve teritorije kupljene od Španije i Francuske oslobođene. Bez kontinuiranog širenja ropstva, ono bi na kraju bilo poraženo. Kako bi izbacio iz kolosijeka trenutne trendove protiv ropstva u Americi, Kalhun je pokrenuo novine u Vašingtonu pod nazivom *United States Telegraph*. U ovom radu počeo je da zastupa ideju pod nazivom Državna prava.

Doktrina o pravima država neizbježno bi dovela do potpunog ukidanja Sjedinjenih Država. Pretpostavljalo se da država ima inherentno pravo da radi šta god želi. Prema principima prava država, ako je država htjela da se odvoji od Unije, mogla je to učiniti. Ovo bi na kraju eliminisalo Sjedinjene Države.

Kalhun je uzeo gnojnu ranu i pretvorio je u razlog da se južne države odvoje od Unije. Gnojna rana bila je visoka carina na uvoz iz inostranstva, koja je poskupila evropsku robu. Pošto je Evropa kupovala velike količine južnjačkog pamuka i drugih roba, carina je značila da su južnjački trgovci zarađivali manje novca za svoj izvoz. Ovaj porez je pomogao sjevernjačkim proizvođačima jer bi sada južnjački trgovac kupovao više od njega.

Kalhun je uvjerio južne države da dobijaju veoma loš posao i da imaju pravo napustiti Uniju po ovom pitanju.

„Jug, kao poljoprivredna regija, lako se uvjerio da im visoka carina na uvoz iz inostranstva nanosi štetu. Zatim se obavezao da će objasniti Jugu da su te visoke obaveze stavljene na određene artikle, i da su učinjene, kao posebna usluga, da bi se zaštitili lokalni interesi. Tako je rekao ljudima sa juga: Vi ste

oporezovani da podržavate proizvođače sa sjevera. I upravo je na ovom popularnom pitanju postavio svoju zastavu za poništavanje... Ova nova nevaljala demokratija značila je pravo da se uništi, mirnim putem ili silom, (kada bude spremna) Savezna unija.“ – John Smith Dye, *The Adder's Den*, str. 22.

Ubrzo nakon što je Kalhun započeo svoj rad, održan je sastanak u čast sjećanja na Tomasa Džefersona. Na ovom sastanku, Endrju Džekson je zamoljen da govori. Ustao je i izjavio: „Naša Savezna Unija. Mora se sačuvati.“ Nakon što je ovo rekao, Džekson je sjeo. Kalhun je tada ustao i izjavio:

„Unija je pored naših najdražih sloboda. Sjetimo se da se ona može sačuvati samo poštovanjem prava država i ravnomjernom raspodjelom koristi i tereta Unije.“ – *Ibid.* str. 19.

Kalhun je stavio Uniju na drugo mjesto nakon naših sloboda. Unija i Ustav su ono što je utvrdilo naše slobode. Da je Unija raspuštena, države bi hvatale jedna drugu za gušu kao i evropske zemlje kroz historiju. Resursi država bi se stalno trošili, uvijek se spremajući za rat među sobom.

To je bio cilj Kalhuna i papstva od početka. Njihov cilj je bio da unište Sjedinjene Države.

Kalhun je koristio tarifu da stvori trvenje između sjevera i juga. Kongres je lako mogao promijeniti tarifu, tako da to nije bio razlog za otcjepljenje. Mnogi su govorili protiv njegovih prikrivenih metoda. Daniel Vebster je rekao:

„Gospodine, svijet jedva da će povjerovati da cijela ova kontroverza, i sva očajnička sredstva koja su potrebna za njegovu podršku, nemaju drugog temelja osim razlike u mišljenju između većine naroda Južne Karoline s jedne strane, i ogromne većine naroda Sjedinjenih Država s druge strane. Svijet neće priznati tu činjenicu. Mi koji to čujemo i vidimo jedva da u to vjerujemo.“ – *Ibid.*, str. 25.

Daniel Vebster je znao da je problem daleko dublje od

tarife. Kalhun je bila jezuitska biljka koja se koristila za podjelu Amerike na dva dijela!

Džon Kvinsi Adams u Predstavničkom domu je izjavio:

„U suprotnosti s kompromisom gospodina Kleja, nije potrebna nikakva žrtva, a vi ipak predlažete da nam vežete ruke i noge, da prolijemo svoju krv na oltar, da umirimo neprirodno nezadovoljstvo Juga – nezadovoljstvo koje ima dublji korijen od Tarife, i nastaviće se kada se to zaboravi.“ – Ibid, str. 25.

Adams je bio u pravu u svom zapažanju. Pitanje carina je zamrlo, ali tinjajući žar podjela podijelio je Ameriku na pola. Krv građanskog rata može se pratiti do jezuite, Džona C. Kalhuna.

Dok gledamo kako Kalhun nastoji rasparčati Ameriku, sjetimo se riječi bivšeg katoličkog sveštenika Čarlsa Činikuja.

„Rim je odmah shvatio da samo postojanje Sjedinjenih Država predstavlja strašnu prijetnju njenom vlastitom životu. Od samog početka on je perfidno posijao klice podjela i mržnje između dva velika dijela ove zemlje i uspio je podijeliti jug od sjevera po gorućem pitanju ropstva. Ta podjela bila je njegova zlatna prilika da slomi jednog za drugim i zavlada krvavim ruševinama oboje, omiljena, dugogodišnja politika.“ – Charles Chiniquy, *Pedeset godina u Rimskoj crkvi*, Chick Publications, str. 291.

Kalhun nije bio lojalan građanin Sjedinjenih Država. Radio je na unapređenju papinog plana. Činilo se da je Amerikanac, ali je zaista bio jezuita u papinoj vojsci u nastojanju da uništi Ameriku.

Sveštenik Felan daje ovu izjavu.

„Zašto bi vlada Sjedinjenih Država bila u ratu s Crkvom, mi bismo sutra rekli: ‘Dovraga s vladom Sjedinjenih Država;’ i da su crkva i sve vlade svijeta u ratu, rekli bismo: ‘Dovraga sa svim vladama svijeta.’ Zašto papa ima tako ogromnu moć? Zašto je

papa vladar svijeta. Svi carevi, svi kraljevi, svi prinčevi, svi predsjednici svijeta su kao ovi moji OLTARI.“ – Sveštenik Phelan, Western Watchman, 27. juna 1912.

Džon C. Kalhun je bio jedan od papških oltara, koji je radio kako mu je rečeno.

Endrju Džekson je u svojoj poruci Kongresu 1832. godine izjavio ovo:

„Ne može se priznati pravo naroda jedne države da se po volji i bez pristanka drugih država oslobode svojih najsvečanijih obaveza i ugroze slobode i sreću miliona koji čine ovaj narod. Vjeruje se da je takva ovlast u potpunosti mrska, kako u principima na kojima je generalna vlada konstituisana, tako i ciljevima za koje je izričito formirana.“ – John Smith Dye, The Adder's Den, str. 25.

Džekson je znao da je Kalhunova zavjera smišljena da uništi Sjedinjene Države i njihove ustavne slobode, i to mu je bilo neprihvatljivo. Džekson je stajao na putu Bečkom, Veronskom i Kjerijskom kongresu, a jezuiti su morali da se obračunaju s njim.

Nikolas Bidl, još jedan od njihovih agenata, izveo je drugu fazu napada jezuita.

Bidl je bio briljantan finansijer, diplomirao je na Univerzitetu Pensilvanije u dobi od trinaest godina. Bio je majstor nauke o novcu. U vrijeme kada je Džekson došao na mjesto Predsjedništva 1828. godine, Bidl je imao punu kontrolu nad centralnom bankom savezne vlade. Ovo nije bio prvi put da je osnovana centralna banka. Dva puta ranije, prvo pod Robertom Morisom, a potom i pod Aleksandrom Hamiltonom, pokušalo se sa centralnom bankom, ali je u oba slučaja propala zbog prevarnih radnji od strane bankara koji su imali kontrolu. Nakon rata 1812. godine, centralna banka je ponovo uspostavljena, i u ovom trećem pokušaju nalazimo gospodina Bidla.

Ko je stajao iza Nikolasa Bidla i pokušaja da se u

Sjedinjenim Državama uspostavi centralna banka?

„Prosta realnost je da je bankarska dinastija Rotšild u Evropi bila dominantna snaga, i finansijski i politički, u formiranju Banke Sjedinjenih Država.“ – G. Edward Griffin, *The Creature from Jekyll Island*, American Opinion Publishing, p. 331.

„Tokom godina otkako je N.M. [Rotšild], proizvođač tekstila iz Mančestera, kupio pamuk iz južnih država, Rotšildi su razvili teške američke obaveze. Natan... je davao kredite raznim državama Unije, bio je neko vrijeme zvanični evropski bankar za američke vlade i bio je obećani pristalica Banke Sjedinjenih Država.“ – Derek Wilson, *Rotšildi: Bogatstvo i moć dinastije*, Charles Scribner's Sons, str. 178.

„Rotšildi su dugo imali moćan uticaj u diktiranju američkih finansijskih zakona. Zakonski zapisi pokazuju da su oni bili moć u staroj banci Sjedinjenih Država.“ – Gustavus Myers, *History of the Great American Fortunes*, Random House, p. 556.

Podstrekači koji stoje iza Bidla u njegovim nastojanjima da uspostavi Centralnu banku bili su Rotšildi. Za koga je radila porodica Rotšild?

„Svjestan da su Rotšildi važna jevrejska porodica, potražio sam ih u *Enciklopediji Judaica* i otkrio da nose titulu ‘Čuvari Vatikanske riznice’... Imenovanje Rotšilda dalo je crnom papstvu apsolutnu finansijsku privatnost i tajnost. Ko bi ikada u porodici ortodoksnih Jevreja tražio ključ bogatstva Rimokatoličke crkve?“ – F. Tupper Saussy, *Vladari zla*, Harper Collins, str.160, 161

Rotšildi su bili jezuiti koji su svoje jevrejsko porijeklo koristili kao fasadu da prikriju svoje zlokobne aktivnosti. Jezuiti su, radeći preko Rotšilda i Bidla, nastojali da preuzmu kontrolu nad bankarskim sistemom Sjedinjenih Država.

Endrju Džekson nije bio zadovoljan centralnom bankom. Kada je Bidl 1832. pokušao da obnovi ispravu banke,

predsjednik Džekson je stavio na kocku svoju kandidaturu za re-izbor i stavio veto na pokušaj Kongresa da obnovi javnu ispravu. Uložio je veto iz tri razloga. Banka je postajala monopol; bilo je to protivustavno i predstavljalo je ozbiljnu opasnost za zemlju jer su bankom u velikoj mjeri dominirali strani interesi (jezuiti). Džekson je smatrao da je bezbjednost Amerike u opasnosti od ovih stranih interesa. On je rekao:

„Zar nema opasnosti po našu slobodu i nezavisnost u banci koju po svojoj prirodi tako malo može da veže za našu državu? Zar nema razloga za trepet za čistotu naših izbora u miru i za nezavisnost naše zemlje u ratu? Kontrolisati našu valutu, primati naš javni novac i držati hiljade naših građana u zavisnosti, bilo bi strašnije i opasnije od pomorske i vojne sile neprijatelja.“ – Herman E. Kross, *Dokumentarna istorija bankarstva i valute u Sjedinjenim Državama*, Chelsea House, str. 26, 27.

Džeksonovi komentari nisu bili ništa novo. Drugi su shvatili moć koju imaju oni koji su vodili banku. Majer Rotšild je rekao:

„Dozvolite mi da izdajem i kontrolišem novac jedne nacije i nije me briga ko piše zakone.“ – G. Edward Griffin, *The Creature from Jekyll Island*, American Opinion Publishing, p. 218.

Ovo je zlatno pravilo jezuita/Rotšilda. Onaj ko ima zlato kreira pravila!

Griffin tada piše:

„Dinastija Rotšild je osvojila svijet temeljitije, lukavije i mnogo trajnije nego svi Cezari prije ili svi Hitleri poslije njih.“ – Ibid, str. 218.

Tomas Džeferson ima ovo da kaže o centralnoj banci.

„Privatna centralna banka koja izdaje javnu monetu je veća prijatnija slobodama naroda od stalne vojske... Ne smijemo dozvoliti da nas naši vladari opterećuju vječnim dugom.“ – Ibid. p. 329.

Jezuiti su koristili Bidla i Rotšilda da steknu prednost u

američkom bankarstvu jer su znali da tada mogu kontrolisati ljude i efektivno prepisati Ustav u skladu s papskim zakonom. Džekson ih je pokušavao zaustaviti.

Pogledajmo izbliza centralnu banku da vidimo zašto je ona toliko opasna. Većina ljudi ne razumije centralnu banku, Banku federalnih rezervi. Evo vrlo pojednostavljenog scenarija koji prilično objašnjava jednu od operacija Federalnih rezervi.

Neophodno je shvatiti da Banka federalnih rezervi nije u vlasništvu vlade Sjedinjenih Država, kako mnogi vjeruju. Centralna banka, Banka federalnih rezervi, privatna je banka u vlasništvu nekih od najbogatijih i najmoćnijih ljudi na svijetu. Ova banka nema nikakve veze s Vladom SAD-a osim veze, koja omogućava dolje opisanu operaciju.

Banka federalnih rezervi ima potpuni monopol u novcu koji provodi vlada. Prije nego što smo imali centralnu banku, svaka pojedinačna banka se takmičila sa drugim bankama; kupci, potrošači, dobili su najbolju ponudu. Ne više.

Svi znamo da danas vlada Sjedinjenih Država posuđuje novac i posluje pod astronomskim dugom. Zbog čega? Zdrav razum nalaže da će politika tako ogromnog duga prije ili kasnije uništiti organizaciju koja to praktikuje, jer kamata na njen dug mora porasti iznad njenih prihoda, čineći otplatu nemogućom.

Sada prelazimo na naš scenario. Evo, otprilike, kako se operacija odvija. Pretpostavimo da vlada Sjedinjenih Država želi da pozajmi milijardu dolara. Vlada izdaje obveznicu za ovaj iznos, kao što to radi vodovodna kompanija kada želi da prikupi novac za novi cjevovod ili novu branu. Vlada isporučuje ovu obveznicu za milijardu dolara Banci federalnih rezervi. Banka federalnih rezervi uzima obveznicu i piše nalog Odjeljenju za štampanje i graviranje da odštampa novčanice u vrijednosti od milijardu dolara. Nakon otprilike dvije sedmice, kada su novčanice odštampane, Odjeljenje za štampanje i graviranje šalje

novčanice u Banku federalnih rezervi, koja zatim ispisuje ček na oko dvije hiljade dolara da plati štampanje novčanica u vrijednosti od milijardu dolara. Banka federalnih rezervi tada uzima milijardu dolara i pozajmljuje milijardu dolara vladi Sjedinjenih Država, a građani zemlje plaćaju kamate po previsokoj stopi svake godine na ovaj novac, koji je proizašao ni iz čega. Vlasnici Banke federalnih rezervi nisu dali ništa za ovaj novac.

Vidimo, dakle, da kada se vlada Sjedinjenih Država zaduži za jedan dolar, dolar plus kamata ide u džepove vlasnika Banke federalnih rezervi. Ovo je najveća, najkolosalnija krađa ikada počinjena u istoriji čovječanstva, a toliko je uglađena, tako suptilna i toliko zamagljena propagandom iz medija da žrtve nisu ni svjesne šta se dešava. Možete vidjeti zašto jezuiti žele da zadrže ovu operaciju u tajnosti.

Ustav Sjedinjenih Država daje Kongresu moć da kuje novac. Ako bi Kongres skovao svoj novac kako nalaže Ustav, ne bi morao da plaća stotine milijardi dolara kamata koje sada svake godine plaća bankarima za državni dug, za novac koji je nastao ni iz čega. Novac koji bi skovao Kongres bio bi oslobođen dugova.

Bidl je odgovorio na Džeksonovo odbijanje da mu dozvoli da ponovo uspostavi centralnu banku tako što je smanjio zalihe novca u zemlji. On je to učinio odbijajući da daje kredite. Time je preokrenuo ekonomiju i novac je nestao. Nezaposlenost je bila visoka.

Kompanije su otišle u stečaj jer nisu mogle da plaćaju kredite. Nacija je pala u paničnu depresiju. Bidl je smatrao da može natjerati Džeksona da zadrži centralnu banku. Bio je toliko samouvjeren da se javno hvalio da je izazvao ekonomske probleme u Americi. Zbog njegovog glupog hvalisanja, drugi su stali u odbranu Džeksona i centralna banka je umrla. Umrla je do ponovnog uspostavljanja 1913. godine. Tada su je ponovo

uspostavili isti ljudi (Rimski jezuiti) sa istom svrhom da baci Ameriku na koljena i zasade zemaljsku moć pape u Americi.

Jezuitske spletke za centralnu banku u Americi privremeno su zaustavljene tokom predsjedništva Endrjua Džeksona. Protivio se Kalhunovoj doktrini o državnim pravima i zaustavio je Bidlov pokušaj da nastavi Centralnu banku. Kada druge stvari propadnu, jezuitska zakletva proglašava da je pohvalno ubiti nekoga ko im stane na put.

„Predsjednik je zaradio neumiruću mržnju monetarnih naučnika, kako u Americi tako i u inostranstvu. [Jezuiti su bili bijesni.] Stoga ne iznenađuje da je 30. januara 1835. na njega izvršen pokušaj atentata. Za čudo, oba pištolja napadača nisu ispalila, a Džekson je pošteđen hirom sudbine. Bio je to prvi takav pokušaj protiv života predsjednika Sjedinjenih Država. Potencijalni ubica bio je Ričard Lorens koji je ili bio zaista lud ili se pretvarao da je lud da bi izbjegao oštru kaznu. U svakom slučaju, Lorens je proglašen nevinim zbog ludila. Kasnije se prijateljima hvalio da je bio u kontaktu sa moćnim ljudima u Evropi koji su mu obećali da će ga zaštititi od kazne ako bude uhvaćen.“ – Ibid. p. 357.

Jezuitski red je bio ozbiljan u pogledu preuzimanja vlasti u Sjedinjenim Državama. Infiltrirali su se u vladu na najvišim nivoima i koristili svoje agente u kontroli američkog bankarskog sistema. Oni bi takođe koristili atentat kada je to bilo potrebno da unište svako protivljenje njihovim planovima.

Endrjua Džeksona zamalo je ubio jezuitski zasad, koji se hvalio moćnim Evropljanima (jezuitima) koji bi ga oslobodili u slučaju da bude uhvaćen. Došli su i drugi predsjednici koji su takođe na sebe navukli beskonačni gnjev Rima. Nekoliko ih je ubijeno, a nekolicina je izbjegla sigurnu smrt. Sledeće poglavlje, koje govori o predsjedništvu Vilijama Henrija Harisona, Zaharija Tejlora i Džejmisa Bjukenena, popuniće detalje.

Glava 3.

Predsjednici Harison, Tejlor i Bjukenen

Vilijam Henri Harison je izabran za predsjednika Sjedinjenih Država 1841. On je već bio u godinama sa 67 godina, ali je bio vrlo zdrav i snažan. Svi koji su ga poznavali smatrali su da će mu bez problema proći pune četiri godine na funkciji. Međutim, samo trideset pet dana nakon polaganja zakletve, predsjednik Harison je umro 4. aprila 1841. Većina, ako ne i sve, enciklopedije će vam reći da je umro od upale pluća nakon što je održao svoju inauguraciju na velikoj hladnoći u Vašingtonu DC, ali to nije tačno. Nije umro od upale pluća.

Kada je Harison došao na funkciju, u zemlji je postojala veoma napeta situacija. Nevolje su se spremale između sjevera i juga oko pitanja ropstva. Bilo je sporova oko aneksije Teksasa, da li će biti primljen kao slobodan ili rob.

Samo šest godina ranije izvršen je pokušaj ubistva predsjednika Džeksona. Harison je preuzeo dužnost kratko dvadeset godina prije građanskog rata. Uticaj jezuita je teško opterećivao Ameriku.

Kao što smo već vidjeli, kongresi u Beču, Veroni i Kieri, bili su odlučni da unište narodnu vlast gdje god se nađe. Glavni cilj su bile Sjedinjene Države i uništenje svakog protestantskog principa. Odvratnim jezuitima je naređeno da izvrše ovo uništenje.

Endrju Džekson se suočio s navalom jezuita preko političkih minskih polja Džona C. Kalhuna i finansijskih čarobnjaka Nikolasa Bidla. Vilijam Henri Harison je takođe odbio da se složi sa ciljevima jezuita za Ameriku. U svom inauguracionom obraćanju dao je sledeće komentare:

„Ne priznajemo nikakvu vladu po božanskom pravu, vjerujući da, što se tiče moći, dobrotvorni Stvoritelj nije napravio nikakvu razliku među ljudima; da su svi na jednakosti i da je jedino legitimno pravo vladanja na izričitoj dodjeli moći od onih kojima se vlada.“ – Burke McCarty, *Prikrivena istina o atentatu na Abrahama Linkolna*, Arya Varta Publishing, p. 44.

Tom izjavom, predsjednik Harison je upravo navukao smrtonosni gnjev jezuita.

„Ovim nepogrešivim riječima predsjednik Harison je jasno iznio svoj stav; bacio je prkos neprijateljima božanskog prava naše narodne Vlade. [Burke McCarty govori o Rimu kada to kaže.] Da, učinio je više – jer su to bile riječi koje su potpisale njegovu smrtnu presudu. Samo mjesec i pet dana od tog dana, predsjednik Harison je ležao u Bijeloj kući. Umro je od trovanja arsenom, koje mu je dalo rimsko oruđe. Jezuitska zakletva je brzo izvršena:

‘Dalje obećavam i izjavljujem da ću, kada se ukaže prilika, povesti i voditi nemilosrdni rat, tajno ili otvoreno, protiv svih jeretika, protestanata i liberala, kako mi je naređeno, da ih potamanim i istrijebim s lica zemlje....

Da ću, kada se to ne može učiniti otvoreno, tajno koristiti otrovnu čašu bez obzira na čast, rang, dostojanstvo ili autoritet osobe ili osoba... u kakvom god stanju bili u životu, javnom ili privatnom, kao što mi u bilo koje vrijeme može biti naređeno od strane pape ili poglavara Bratstva svete vjere Družine Isusove.’“ – Ibid. str. 44, 46.

Skoro hiljadu godina rimokatoličke pape su smatrale da vladaju po božanskom pravu, da njihova moć dolazi direktno od Boga i da se svi ljudi moraju povinovati njihovom autoritetu i kontroli. Ako vladar ne bi predao svoj položaj i državu kojom je vladao u ruke pape, tada ta osoba nije imala pravo vladati. Kada je Harison izjavio da „ne priznajemo nikakvu vladu božanskim

pravom“, on je izjavio da se on i Sjedinjene Države ni na koji način neće podvrgnuti papinoj kontroli. Papi i njegovim gnušnjim jezuitima ovo je bio šamar za koji su smatrali da se mora odmah riješiti.

Nije samo Harison odbacio autoritet Rima, jer je jednostavno iznio ono što su Deklaracija o nezavisnosti i Ustav proglasili prije njega. Naša Republika je potpuno odbila kontrolu koju su papa i jezuiti pokušavali primijeniti. Kada nacija, crkva ili pojedinac odbiju da se potčine autoritetu papstva, oni su gotovi. Ukoliko Bog ne interveniše, životi onih koji se protive papstvu biće prekinuti.

Ovaj koncept je potpuno stran razmišljanju ljudi koji su živjeli pod slobodnom, ustavnom vladom. Neotuđiva prava na obožavanje Boga prema diktatu vlastite savjesti i vlade bez kralja, danas se u Sjedinjenim Državama uzimaju zdravo za gotovo. Ne shvatamo da je Harisonova izjava bila bodež uperen u srce postojanja papstva.

Još jedan vladar koji je odbio da mu diktira papstvo bila je engleska kraljica Elizabeta. Bila je jedna od kćeri Henrija Osmog i vladala je Engleskom od 1558. do 1603. godine. Ona se popela na tron nakon smrti svoje polusestre, ‘Krvave Meri, koja je vladala Engleskom od 1553. do 1558. godine. Marija je bila katolički suveren, ali Elizabeta je bila protestantka.

Nakon svog stupanja na prijesto, Elizabeta je pisala Ser Ričardu Krejnu, engleskom ambasadoru u Rimu, da obavijesti narod o svom stupanju. Ali nju je ‘njegova svetost’ obavijestila da je Engleska feud [sluga ili rob] ‘Svete stolice’, da Elizabeta nema pravo preuzeti krunu bez njegove dozvole, da nije rođena u zakonitom braku i da prema tome ne može vladati Engleskom; da bi njen najsigurniji kurs bio da se odrekne svih pretenzija na prijesto i da se potpuno podredi njegovoj volji; onda bi se prema njoj ophodio što je blaže moguće. Ali, ako bi odbila njegov

‘savjet’, on je ne bi poštedito! Odbila je papin savjet, a mržnja Pija i njegovih nasljednika je bila osigurana.“ – JEC Shepherd, The Babington Plot, Wittenburg Publications, p. 46.

Kraljica Elizabeta je mudro odbacila pretpostavljeno ‘božansko pravo’ papstva da vlada i kontroliše prijestolom Engleske. Zbog toga je bilo najmanje pet pokušaja atentata na nju. Svi ovi pokušaji su propali jer je imala sjajnu grupu tajnih službi i njen život je spašen.

Kada je papstvo shvatilo da su svi njihovi pokušaji da ubiju Elizabetu propali, obratili su se jednom od svojih katoličkih sinova, Filipu Drugom od Španije. Godine 1580. papstvo je uređilo da Španija napadne Englesku.

„Kasnije je papa Siksto X obećao Filipu od Španije milion skudija da pomogne u opremanju njegove ‘Nepobjedive Armade’ da uništi Elizabetin prijesto, i jedini uslov koji je papa postavio da bi dodijelio svoj dar: ‘treba da ima nominaciju engleskog suverena, i da bi kraljevstvo trebalo postati feud crkve.’“ – Ibid, p. 47.

Čuvena španska Armada poslata je da slomi Englesku jer Elizabeta nije htjela da preda svoj prijesto i kraljevstvo papi.

Jezuiti su trideset godina pokušavali da ubiju Elizabetu, ali nisu uspjeli. Konačno, urotili su se sa Filipom Drugim od Španije da je unište Armadom.

„Optužujemo pape ‘sukcesije’ da su bili glavni pokretači u čitavom Elizabetinom odraslom životu da namjerno unište nju i njeno kraljevstvo, prisiljavajući Englesku da se vrati dominaciji njihovog zlog, porobljavajućeg sistema, zvanog ‘ Rimokatolička crkva’. Ne samo da je papa bio glavni pokretač pobunjeničkih intriga u Engleskoj, već je bio i glavni izvor izdaje koja je u toku.

Papa je insistirao na vršenju apsolutne vlasti i suvereniteta nad svim kraljevima i prinčevima, i usudio se da preuzme prerogative Božanstva u rukovanju njegovim ‘duhovnim’ i

‘zemaljskim’ mačevima.“ – Ibid, str. 98, 99.

Isto tako, dok je Vilijam Henri Harison polagao zakletvu da će postati predsjednik Sjedinjenih Država, jezuiti su vidjeli čovjeka koji se otvoreno protivio njima i njihovim planovima. Nažalost, predsjednik Harison je otrovan samo trideset pet dana nakon svog mandata.

„General Harison nije umro od prirodne bolesti – nije postojao nikakav pad zdravlja ili snage – već nečeg iznenadnog i fatalnog. Nije umro od apopleksije; to je bolest. Ali arsen bi proizveo iznenadni efekat, a takođe bi bio fatalan od samog početka. Ovo je glavno oružje medicinskog ubice. Oksalna kiselina, prućinska kiselina ili soli strihnina bile bi gotovo trenutna smrt i dale bi malo prednosti ubici za bijeg. Stoga se nije radilo o akutnom trovanju, kada smrt nastupi gotovo trenutno, već o hroničnom, gdje pacijent umire polako. Živio je oko šest dana nakon što je primio drogu.“ – John Smith Dye, *The Adder’s Den*, p. 37.

Senator Sjedinjenih Država Tomas Benton se slaže.

„Nije bilo ni zdravlja ni snage da naznače takav događaj, ili da pobudi strepnju da neće proći kroz svoj mandat sa istom žestinom s kojom ga je započeo. Njegov napad je bio iznenađan i očigledno fatalan od samog početka.“ – Senator Tomas Benton, *Thirty Years View*, tom II, str. 21. (citirano u knjizi John Smith Dye, *The Adder’s Den*, p. 36).

Vilijam Henri Harison postao je prvi predsjednik koji je postao žrtva jezuita u njihovom pokušaju da preuzmu Sjedinjene Države, unište Ustav i postave papstvo kao vrhovnog vladara u Americi. Ako bi bilo koji američki predsjednik ili bilo koji drugi vođa odbio da primi naređenja jezuita, i oni bi bili meta atentata.

Zahari Tejlor je odbio da se složi sa uništenjem Amerike i on je bio sledeći koji je pao.

Tejlor je bio poznat kao veliki vojnik. Prijatelji su ga zvali ‘Old Rough and Ready’ [Grub po prirodi i metodu rada ali

djelotvoran u akciji – prim. prev.] Došao je u Bijelu kuću 1848. godine i šesnaest mjeseci kasnije, bio je mrtav.

„...iskoristili su invaziju na Kubu kao test za predsjednika Tejlora, i imali su spremne planove da pokrenu svoju podlu šemu u ranom dijelu njegove administracije, ali je od samog početka predsjednik Tejlor ugušio svaku nadu u njen završetak tokom njegovog mandata.“ – Burke McCarty, *Prikrivena istina o atentatu na Abrahama Linkolna*, Arya Varta Publishing, str. 47.

Evo šta bi se dogodilo da je Zahari Tejlor napao Kubu. Tu su čekale katolička Austrija, katolička Španija, katolička Francuska i Engleska, spremne da se bore sa Sjedinjenim Američkim Državama ako bi on napao Kubu. Kakve je šanse imala ova mlada republika protiv ujedinjenih sila katoličke Evrope u to vrijeme? Papstvo je to dobro razumjelo i zato je tako snažno guralo Tejlora da napadne.

Tejlor je počinio još jedan ‘zločin’ protiv Rima. Strastveno je govorio o očuvanju Unije. Jezuiti su se jako trudili da podijele naciju na dva dijela, a predsjednik se trudio da je održi na okupu. Jezuitski agent, Džon C. Kalhun, posjetio je Stejt department i zatražio od predsjednika da ništa ne kaže u njegovoj nadolazećoj poruci o Uniji. Ali Kalhun je imao malo uticaja na Tejlora, jer je nakon njegove posjete Tejlorovom govoru dodat sledeći izvanredan odlomak:

„Privrženost Uniji država treba njegovati u svakom američkom srcu. Više od pola vijeka tokom kojih su kraljevstva i carstva padala, ova Unija je stajala nepokolebljiva... Po mom sudu, njen raspad bi bio najveća nesreća i da bi se to spriječilo trebalo bi da bude stalni cilj svakog Amerikanca. Od njenog očuvanja mora zavisiti naša sopstvena sreća i sreća budućih generacija koje dolaze. Kakve god opasnosti da joj prijete, ja ću stajati uz nju i održavati je u njenom integritetu u punoj mjeri nametnutih obaveza i moći koja mi je data Ustavom.“ – John Smith Dye,

The Adder's Den, str. 51, 52.

Mek Karti preuzima priču odavde:

„U ovome nije bilo dvojbe. Proropski lideri nisu imali na šta da računaju u Tejloru, pa su se odlučili na njegovo ubistvo...

Arhizavjerenici, strahujući da bi smrt predsjednika mogla da izazove sumnju u ranoj fazi njegove administracije, kao u slučaju predsjednika Harisona, dozvolili su mu da služi godinu i četiri mjeseca, kada mu je četvrtog jula dat arsen tokom proslave u Vašingtonu na kojoj je bio pozvan da se obrati. Ujutro je bio savršenog zdravlja i pozlilo mu je popodne oko pet sati i umro je sledećeg ponedjeljka, nakon što je bio bolestan isti broj dana i sa potpuno istim simptomima kao i njegov prethodnik, predsjednik Harison.“ – Burke McCarty, *Prikrivena istina o atentatu na Abrahama Linkolna*, Arya Varta Publishing, str. 48.

„Ropska sila [jezuiti] je sada imala dovoljno razloga da ga smatra neprijateljem, a njegova istorija im je dala do znanja da se nikada nije predao. Oni koji imaju ropstvo politički posvećeno njihovoj brizi davno su se prije zakleli da nijedna osoba nikada ne bi trebala zauzeti predsjedničku fotelju koja se suprotstavlja njihovim planovima u interesu ropstva. Odlučili su da mu oduzmu život...

To je ropska sila [jezuiti] shvatila i odlučili su da mu služe kao što su prethodno služili generalu Harisonu; i samo čekali povoljnu priliku da izvrše svoju paklenu namjeru. Proslava 4. jula bila je blizu; i odlučeno je iskoristiti taj dan i dati mu kobnu drogu.“ – John Smith Dye, *The Adder's Den*, str. 52,53.

Šest godina kasnije Džejms Bjukenen, demokrata iz Pensilvanije, izabran je za predsjednika. Džejms Bjukenen je pio i večerao sa južnjacima i činilo se kao da će se složiti s njihovim željama.

„Novi predsjednik se pokazao kao odlučan ‘dekorater’. Iako je bio čovjek sa sjevera, snažno se udvarao vođama juga i dao

im da shvate da je ‘s njima srcem i dušom’, ukratko, preveslao ih je...

Gospodin je očigledno bio prislonio uho do zemlje i čuo je tutnjavu točkova abolicionista... Hladno ih je obavijestio da je on predsjednik Sjevera, kao i Juga. Na ovu promjenu stava ukazivao je njegov vrlo odlučan stav protiv Džefersona Dejvise i njegove stranke, i on je objavio svoju namjeru da riješi pitanje ropstva u slobodnim državama na zadovoljstvo ljudi u tim državama.“ – Burke McCarty, *Prikrivena istina o atentatu na Abrahama Linkolna*, Arya Varta Publishing, str. 50.

Džejms Bjukenen nije morao dugo da čeka da sazna šta bi mu jezuiti uradili da ih pređe.

„Na Vašingtonov rođendan, Bjukenenov stav je postao poznat i sutradan je otrovan. Zaplet je bio dubok i vješto isplaniran. Gospodin Bjukenen je, kao što je bio običaj kod muškaraca u njegovoj stanici, imao sto i stolice rezervisane za sebe i prijatelje u tpezariji u hotelu National. Poznato je da je predsjednik bio uporni čajopija; u stvari, ljudi sa sjevera rijetko piju nešto drugo uveče. Južnjaci više vole kafu. Tako su, da bi se osigurao Bjukenan i njegovi sjevernjački prijatelji, posude sa čajem i šećerom posipane arsenom i postavljene na sto gdje je on trebalo da sjedi. U izmrvljenom šećeru u posudama koje su se koristile za kafu na drugim stolovima nije bio otrova. Nijedan južnjak nije bio pogođen ili povrijeđen. Pedeset ili šezdeset ljudi je večeralo za stolom te večeri, a koliko se može saznati, oko trideset osam je umrlo od dejstva otrova. Predsjednik Bjukenen je otrovan i uz velike muke mu je spašen život. Njegovi ljekari su se prema njemu odnosili s razumijevanjem prema uputama koje je on sam dao o uzroku bolesti, jer je dobro razumio o čemu se radi.

Od pojave epidemije, stolovi u hotelu ‘National’ gotovo su prazni.

Da li su vlasnici hotela, ili činovnici, ili sluge, patili od toga?

Ako nisu, u čemu su se njihova prehrana i smještaj razlikovali od onih gostiju?

U ovoj nesreći ima više nego što se na prvi pogled čini. To je stvar sa kojom se ne treba šaliti.“ – New York Post, 18. mart 1857.

Džejsms Bjukenen je bio otrovan i zamalo umro. Živio je jer je znao da se otrovao arsenom i tako je obavijestio svoje ljekare. Znao je da su jezuiti otrovali Harisona i Tejlora.

Jezuitski red je ponovo ispunio svoju zakletvu da će otrovati, ubiti ili učiniti sve što je potrebno da uklone one koji su se protivili njihovim planovima. Od 1841. do 1857. vidjeli smo da su tri predsjednika napadnuta od strane jezuita, kao što je navedeno na kongresima u Beču, Veroni i Kieri. Dvojica su umrla, a jedan je jedva izmakao. Oni ne dozvoljavaju da im ništa stane na put potpune dominacije nad Amerikom i rušenja Ustava. Dok gledaju na Ameriku, rimski sveštenici su izjavili:

„Takođe smo odlučni da preuzmemo posjed Sjedinjenih Država; ali moramo nastaviti sa najvećom tajnošću.

Tiho i strpljivo, moramo okupiti naše rimokatolike u velikim gradovima Sjedinjenih Država, sjećajući se da glas siromašnog najamnika, iako je prekriven krpama, ima istu težinu na ljestvici moći kao i milionera Astora, i da će, ako imamo dva glasa protiv njegovog jednog, postati nemoćan kao kamenica. Hajde da onda umnožimo svoje glasove; pozovimo naše siromašne, ali vjerne irske katolike iz svih krajeva svijeta, i okupimo ih u samim srcima gradova Vašingtona, Njujorka, Bostona, Čikaga, Bafala, Albanija, Troja, Sinsinatija.

Pod sjenama tih velikih gradova, Amerikanci sebe smatraju divovskom neosvojivom rasom. Gledaju na siromašne irske katolike s najvećim prezirom, kao dostojne samo da kopaju njihove kanale, metu njihove ulice i rade u njihovim kuhinjama. Neka niko danas ne probudi te usnule lavove. Pomolimo se Bogu da

nastave da spavaju još koju godinu, probude se samo da bi otkrili da su njihovi glasovi premašili, jer ćemo ih zauvijek izbaciti sa svake pozicije časti, moći i profita!... Šta će misliti ti takozvani giganti kad neće moći biti izabran ni jedan jedini senator ili član Kongresa, osim ako se nije potčinio našem svetom ocu papi!

Ne samo da ćemo izabrati predsjednika, već ćemo puniti i komandovati vojskama, popuniti mornaricu i držati ključeve javne blagajne!...

Onda, da! Tada ćemo vladati Sjedinjenim Državama i položiti ih pred noge Vikara Isusa Hrista, kako bi on mogao stati na kraj njihovom bezbožnom sistemu obrazovanja i bezbožnim zakonima slobode savjesti, koji su uvreda za Boga i čovjeka!“ – Charles Chiniquy, *Pedeset godina u Rimskoj crkvi*, Chick Publications, str. 281,282.

Kada kažu „vikar Isusa Hrista“ misle na papu.

Glava 4.

Predsjednik Abraham Linkoln

Godine 1856, odbjegli rob po imenu Dred Skot pokušao je steći slobodu u slobodnoj državi Kansas. Slučaj je bio toliko važan da je otišao sve do Vrhovnog suda. Zloglasnu odluku o Dredu Skotu donio je fanatični rimokatolički sudija Tani (Toney), tadašnji glavni sudija Sjedinjenih Država. Tanijeva odluka, ukratko, bila je da crnac nema prava koja bi bijeli čovjek morao poštovati. To je u osnovi govorilo da je crnac inferioran u odnosu na bijelca i da nema nikakva prava.

Abraham Linkoln je kao dijete gledao prodaju mladih crnaca i žena u jednom malom gradu u Illinoisu. Dok su on i njegov prijatelj prolazili pored aukcije robova, Linkoln se okrenuo svom prijatelju i rekao: „Jednog dana ću to jako pogoditi!“

U novembru 1855. godine, Čarls Činikuj, katolički sveštenik iz Kankakija, Illinois, bio je napadnut u nizu sudskih slučajeva od strane biskupa čikaške biskupije.

Činikuj je često govorio o temi umjerenosti i zla alkohola. Budući da su mnogi od sveštenika bili alkoholičari, a većina ostalih bili su pijanci, Činikujevi govori o umjerenosti nisu bili cijenjeni. Činikuj je često citirao Bibliju u odbrani određenih pozicija koje je imao. To je uveliko raspalilo katoličkog biskupa Čikaga protiv njega. Kako bi ga učutkali, Činikuju su namjestili, jer ga je rođaka jednog nemoralnog sveštenika optužila za nedolično ponašanje prema njoj.

Slučaj Čarlsa Činikuja bio je toliko objavljen u štampi Illinoisa da je vrlo malo advokata htjelo da ga brani. Shvatili su da se ne bore samo protiv sveštenika u Čikagu; borili su se protiv Rimokatoličke crkve. Čarls Činikuj je saznao za Ejba Linkolna,

vrlo lojalnog i poštenog advokata u Ilinoisu.

Činikuj je poslao Linkolnu telegram tražeći njegove usluge i u roku od dvadeset minuta nakon Činikujeve poruke, dobio je odgovor koji je glasio: „Da, braniću vaš život i vašu čast na sledećem majskom mandatu Suda u Urbani. Potpisano A. Linkoln.“

Činikuj obrazlaže:

„Došlo je vrijeme kada je šerif Kankakija morao da me ponovo kao zločinca i zarobljenika odvuče u Urban i preda u ruke šerifu tog grada. Tamo sam stigao 20. oktobra sa svojim advokatima, gospodom Osgudom i Padokom, i desetak svjedoka. Gospodin Abraham Linkoln je bio ispred mene samo nekoliko minuta od Springfielda.“ – Charles Chiniquy, *Pedeset godina u Rimskoj crkvi*, Chick Publications, str. 273.

Kako je Čarlsa Činikuja branio Abraham Linkoln, čitamo:

„Zatim je nastavio i opisao karijeru oca Činikuja, kako je bio nepravedno proganjan i na kraju rekao: ‘Sve dok mi Bog da srce da osjećam, mozak da razmišljam ili ruku da izvršim svoju volju, ja ću ih posveti protiv te sile koja je pokušala da iskoristi sudsku mašineriju da uništi prava i karakter američkog građanina.’ I ovo obećanje koje je dao Abraham Linkoln u zrelijim godinama on je takođe održao.“ – Burke McCarty, *Prikrivena istina o atentatu na Abrahama Linkolna*, Arya Varta Publishing, str. 41.

Linkoln je shvatio da je Činikuj nepravedno optužen. Noć prije nego što je Činikuj trebao biti osuđen na zatvorsku kaznu za zločin koji nije počinio, javio se očevidac, koji je čuo zavjeru da se Činikuj uništi i on je spašen.

Abraham Linkoln je stekao mnogo neprijatelja kao rezultat suđenja Činikuju. Dok su izlazili iz sudnice, Čarls Činikuj je bio u suzama.

Abraham Linkoln ga je upitao:

„Oče Činikuj, zašto plaćete?’ ‘Dragi gospodine Linkolne’, odgovorio sam, ‘dozvolite mi da vam kažem da je radost koju bih prirodno osjećao zbog takve pobjede uništena u mom umu strahom šta bi vas to moglo koštati. Na sudu je bilo ne manje od deset ili dvanaest jezuita iz Čikaga i Sent Luisa, koji su došli da čuju moju kaznu osude u kaznionicu... Ono što mi sada muči dušu i vuče mi suze, jeste da mi se čini da sam pročitao vašu smrtnu kaznu u njihovim đavolskim očima. Koliko je drugih plemenitih žrtava već palo pred njihove noge!’“ – Charles Chiniquy, *Pedeset godina u rimskoj crkvi*, str. 280, 281.

Abraham Linkoln je još 1855. i 1856. već bio obilježen čovjek kojeg je Rim nastojao uništiti. Četiri godine kasnije, 1860., Abraham Linkoln je izabran za predsjednika Sjedinjenih Država. Dok je išao od Ilinoisa do Vašingtona, morao je da prođe kroz grad Baltimor. Kasnije je rekao Čarlsu Činikuju:

„Tako mi je drago što sam vas ponovo sreo... Vidite da me vaši prijatelji, jezuiti, još nisu ubili. Ali oni bi to sigurno učinili kada sam prolazio kroz njihov najodaniji grad, Baltimor, da nisam prošao inkognito nekoliko sati prije nego što su me očekivali. Imamo dokaz da je četvrt koja je odabrana i organizovana da me ubije predvodio bijesni rimokatolik po imenu Birn; bila je gotovo u potpunosti sastavljena od rimokatolika; više od toga, među njima su bila i dva prerusena sveštenika, da ih vode i bodre.... Vidio sam gospodina Morzea, učenog izumitelja električne telegrafije: rekao mi je da je, ne tako davno, u Rimu, otkrio dokaze najstrašnije zavjere protiv ove zemlje i svih njenih institucija. Očigledno je da intrigama i papinim izaslanicima dobrim dijelom dugujemo užasan građanski rat, koji prijete da zemlju zalije krvlju i ruševinama.

Žao mi je što je profesor Morze morao napustiti Rim prije nego što je mogao saznati više o tajnim planovima jezuita protiv sloboda i samog postojanja ove zemlje.“ – Ibid. str. 292.

„Dvadeset ljudi je bilo angažovano u Baltimoru da izvrše atentat na izabranog predsjednika na putu za Vašington. Vođa ove bande bio je italijanski izbjeglica, berberin dobro poznat u Baltimoru. Njihov plan je bio sledeći: kada je gospodin Linkoln stigao u taj grad, atentatori su se trebali pomiješati sa gomilom, prići što bliže njegovoj osobi i pucati na njega iz svojih pištolja. Ako bi bio u kočiji, bile su pripremljene ručne bombe, napunjene detonirajućim prahom, kao što je Orsini koristio u pokušaju atentata na Luja Napoleona. To je trebalo baciti u kočiju, a da bi djelo smrti bilo dvostruko sigurnije, pištolji su trebali biti ispražnjeni u vozilo istog trenutka. Atentatori su imali brod koji je bio spreman da ih primi u luci. Odatle će biti prebačeni u Mobil, u otcijepljenu državu Alabama.“ – John Smith Dye, *The Adder's Den*, str. 113.

„Italijanski berberin dobro poznat u Baltimoru, romanista, trebao ga je ubosti dok je sjedio u njegovoj kočiji, kada je krenuo iz depoa.“ – Burke McCarty, *Prikrivena istina o atentatu na Abrahamu Linkolna*, Arya Varta Publishing, str. 66.

Na sreću, prva zavjera jezuita da ubiju Linkolna nije uspjela, jer su pokušali da oduzmu Linkolnov život prije nego što je stigao u Bijelu kuću!

Dok se vozio vozom, Džon Vilks But je ispustio pismo koje mu je napisao Čarls Selbi. Ubrzo nakon toga, pismo je pronađeno i „dostavljeno predsjedniku Linkolnu, koji je nakon što ga je pročitao preko njega napisao riječ ‘Atentat’ i predao u svoju kancelariju gdje je pronađeno nakon njegove smrti i stavljeno u dokaze kao sudski dokaz.“ – Ibid. str. 131.

Evo izvoda iz pisma:

„Ejb mora umrijeti, i to sada. Možete birati svoje oružje, čašu, nož, metak. Čaša nas je iznevjerila jednom i možda će opet... Znaite gdje pronaći svoje prijatelje. Vaše maske su tako savršene i potpune... Udarac za svoj dom; udarac za svoju

zemlju; čekajte vaše vrijeme, ali udarite sigurno.“ – Ibid. str. 132.

Ovo pismo je upotrijebljeno da se osudi gospođa Meri E. Surat i neki drugi zavjerenici u suđenjima za atentat na Linkolna.

Htjeli su da ga izbodu. Ako to nije uspjelo, trebali su ga upucati i raznijeti. Nisu uspjeli, pa su ga pokušali otrovati. „Oni“ su bili papini emisari, jezuiti. Džon Smit Daj, koji je bio svjedok ovih događaja, kaže nam:

„Bio je to mračan dan u istoriji naše zemlje kada je naoružana straža morala da opkoli hotel (Willard’s) gdje je glavni sudija uzeo privremeni smještaj da spriječi njegovo ubistvo. A na dan (4. mart 1861.) njegove inauguracije, otpratili su ga do Avenije Pensilvanija u šupljem kvadratu konjice, a general Skot je bio krajnji oprezan da spriječi da bude javno ubijen na putu do Kapitola da održi svoje inauguraciono obraćanje sa istočnog trijema. Bila su to strašna vremena....“ – John Smith Dye, *The Ad-der’s Den*, str. 135.

Kada se sjetite Bečkog koncila, Meternihta, pape i planova jezuitskog reda da unište ovu zemlju, da unište njenu slobodu, da unište protestantizam i da ubija predsjednike, šta vam to govori o zlom, opakom, zlonamjernom karakteru jezuita? Kada se sjetite njihovih pokušaja ubijanja Endrjua Džeksona, atentata na Vilijama Henrija Harisona, ubistva Zaharija Tejlora, pokušaja atentata na Džejmsa Bjukenena, pokušaja atentata na Abrahama Linkolna i konačno njegovog atentata, šta vam to govori o katoličkoj crkvi? To vam pokazuje da je njihova fasada crkve upravo to, fasada. Kriju se iza vjerskih maski kako ne bi bili osumnjičeni za mnoge gadosti koje neprestano čine u ovoj zemlji i širom svijeta. Neka nam Bog pomogne da nikada nemamo ništa sa ovom sotonskom organizacijom.

Abraham Linkoln je izjavio:

„Toliko je zavjera već napravljeno protiv mog života, da je

pravo čudo da su svi propali, kada se uzme u obzir da je velika većina njih bila u rukama vještih rimokatoličkih ubica, očigledno obučениh od strane jezuita. Ali možemo li očekivati da će Bog činiti vječno čuda da mi spasi život? Vjerujem da ne. Jezuiti su toliko stručni u tim krvnim djelima da je Henri IV rekao da im je nemoguće pobjeći, te je postao njihova žrtva, iako je učinio sve što se moglo učiniti da se zaštiti. Moj bijeg iz njihovih ruku, pošto je pismo pape Džefu Dejvisu naoštrilo milione bodeža da mi probodu grudi, bio bi više od čuda.

Ali kao što Gospod nije čuo gundanje s Mojsijevih usana kada mu je rekao da mora umrijeti, prije nego što pređe Jordan, za grijehе svog naroda; pa se nadam i molim da On neće čuti gundanje od mene kada padnem za dobro svoje nacije.

Jedine dvije usluge koje tražim od Gospoda su, prvo, da mogu umrijeti za svetu stvar u kojoj sam angažovan i da sam nosilac zastave prava i sloboda svoje zemlje.

Druga usluga koju tražim od Boga je da moj dragi sin Robert, kada me ne bude, bude jedan od onih koji će podići tu zastavu slobode koja će prekriti moj grob, i nositi je s čašću i vjernošću do kraja svog života, kao i njegov otac, okružen milionima koji će biti pozvani sa njim da se bore i ginu za odbranu i čast naše zemlje.“ – Charles Chiniquy, *Pedeset godina u Rimskoj crkvi*, Chick Publications, str. 302, 303.

Abraham Linkoln je shvatio da je njegovo vrijeme blizu.

„Usred neviđenog uspjehа, dok su sva звона zemlje звонila od радости, na nas je pala nesreća koja je preplavila zemlju užasnošću i strahopoštovanjem. U petak uveče, 14. aprila, predsjednik Linkoln je prisustvovao Fordovom teatru u Vašingtonu. Sjedio je mirno u svojoj loži i slušao dramu, kada je jedan čovjek ušao na vrata predvorja koja vode do lože, zatvorivši vrata za sobom. Približavajući se predsjedniku, izvukao je iz džepa mali pištolj i pucao mu u potiljak. Kako je predsjednik pao, besvjesan

i smrtno ranjen, a vrisak njegove žene, koja je sjedila pored njega, probio svako uvo, atentator je iskočio iz kutije, okomito visine od devet stopa (275 cm), i dok je jurio preko pozornice, gologlav, mahnuo je bodežom, uzvikujući ‘Sic semper tyrannis!’¹ i nestao iza kulisa.“ – Ibid. str. 307-308.

„Plemeniti Abraham, pravi potomak oca vjernih, pošten u svakom povjerenju, ponizan kao dijete, nježna srca kao žena, koji nije mogao da podnese da povrijedi ni svoje najotrovnije neprijatelje: koji je, u času trijumfa, bio tužan da osjećaji njegovih protivnika ne budu povrijeđeni njegovim porazom, ‘milosrdan za sve, zloban prema nikome’, obdaren zdravim razumom, nikada nadmašen inteligencijom i snagom intelekta koja mu je omogućila da se uhvati u koštac s najdivovskijim protivnicima u raspravi, sa razvijenim sposobnostima državnika, kojima je osvojio zahvalnost svoje zemlje i divljenje svijeta, i sa ljupkostima i ljubaznošću koja je privukla sva velikodušna srca; umire od metka ubice!

Ali ko je bio taj ubica? But nije bio ništa drugo do oruđe jezuita. Rim je bio taj koji je upravljao njegovom rukom, nakon što mu je pokvario srce i osudio njegovu dušu.“ – Ibid. str. 308.

„I nakon dvadeset godina stalnih i najtežih istraživanja, danas neustrašivo dolazim pred američki narod, da kažem i dokažem da su predsjednika Abrahama Linkolna ubili sveštenici i jezuiti Rima.

U knjizi svjedočenja datih u procesuiranju atentata na Linkolna, koju je objavio Ben Pitman, i u dva toma suđenja Džonu Suratu, 1867. godine, imamo pravni i nepobitni dokaz da je zavjera atentatora na Linkoln sazrela, ako ne i započela, u kući Meri Surat, 561 H. St., Vašington, DC. Svjedočanstva pod zakletvom pokazuju da je to bio zajednički sastanak sveštenika

¹ U prevodu: „Tako uvijek sa tiranima!“

Vašingtona. Šta prisutnost tolikog broja sveštenika u toj kući otkriva svijetu? Nijedan čovjek zdravog razuma, koji išta zna o rimskim sveštenicima, ne može sumnjati da su oni bili savjetnici, sama duša te paklene zavjere.

Ti sveštenici, koji su bili lični prijatelji i očevi ispovjednici Buta, Džona Surata, gospođe i gospođice Surat, nisu mogli stalno biti tamo, a da ne znaju šta se dešava, posebno kada znamo da je svaki od tih sveštenika bio bijesni buntovnik u srcu. Svaki od tih sveštenika, znajući da je njegov nepogrešivi papa nazvao Džefa Dejvisa svojim dragim sinom i uzeo Južnjačku konfederaciju pod svoju zaštitu, morao je vjerovati da je najsvetije što čovjek može učiniti, da se bori za Južnjačku stvar uništavanjem onih koji su bili njeni neprijatelji.

Pročitajte istoriju atentata na admirala Kolinija, Henrija III i Henrija IV, i Vilijama Tihog, od strane unajmljenih ubica jezuita; uporedite ih sa atentatom na Abrahama Linkolna i otkrićete da jedno podsjeća na drugo kao dvije kapi vode. Shvatićete da svi dolaze iz istog izvora – Rima!“ – Ibid. str. 309.

„Taj veliki buntovnik [Džef Dejvis] bi mogao dati novac; ali samo jezuiti su mogli odabrati ubice, obučiti ih i pokazati im krunu slave na nebu, ako bi ubili autora krvoprolića, poznatog odmetnika i otpadnika – neprijatelja pape i crkve – Linkolna.

Ko ne vidi lekcije koje su jezuiti dali Butu, u njihovom svakodnevnom opštenju u kući Meri Surat, kada čita one retke koje je But napisao nekoliko sati prije svoje smrti: ‘Nikad se ne mogu pokajati. Bog me je učinio oruđem njegove kazne.’ Uporedite ove riječi s doktrinama i principima koje podučavaju vijeća, papinim dekretima i zakonima svete inkvizicije, i vidjećete da Butova osjećanja i vjerovanje proizlaze iz tih principa, kao što rijeka teče iz svog izvora.

I ona pobožna gospođica Surat, koja je već sjutra dan nakon ubistva Linkolna, bez ukora, u prisustvu nekoliko drugih

svjedoka rekla: 'Smrt Abrahama Linkolna nije ništa više od smrti bilo kog crnca u vojsci.' Odakle joj ta maksima, ako ne od njene crkve? Nije li ta crkva nedavno proglasila preko... odanog rimokatoličkog sudije Tanija, u svojoj presudi Dredu Skotu, da crnci nemaju prava koja su bijelci dužni poštovati? Dovodeći predsjednika u nivo sa najnižim crnčugom, Rim je govorio da on nema pravo čak ni na svoj život.“ – Ibid. str. 310.

Odmah nakon Linkolnove smrti, Džon Surat, koji je bio dio zavjere za atentat, pobjegao je u Montreal. Iz Montreala je odveden u Liverpul, Engleska, a zatim u Rim. Kada ga je zvaničnik Sjedinjenih Država konačno sustigao, pronađen je u papinoj ličnoj vojsci. Zavjerenik u atentatu na Abrahama Linkolna bio je član papine lične vojske!

„Tri ili četiri sata prije nego što je Linkoln ubijen u Vašingtonu, 14. aprila 1865. godine, to ubistvo ne samo da je nekom bilo poznato, već je o njemu kružilo i pričalo se na ulicama i u kućama sveštenečkog i rimskog grada St. Džozefa, Minesota.

Činjenica je nepobitna; svjedočanstva su neosporna, a nije bilo željeznice niti bilo kakve telegrafске komunikacije bliže od četrdeset ili osamdeset milja od Sent Džozefa...

Gospodin Lineman, koji je rimokatolik, kaže nam da, iako je to čuo od mnogih u svojoj radnji i na ulicama, ne sjeća se imena nijednog ko mu je to rekao.... Ali ako je sjećanje gospodina Linemana toliko manjkavo na tu temu, možemo mu pomoći i reći mu ono što je rečeno s matematičkom tačnošću...

...Sveštenici iz Sent Džozefa često su posjećivali Vašington i odsjedali, vjerovatno, kod gospođe Surat.... Ti sveštenici iz Vašingtona bili su u svakodnevnoj komunikaciji sa svojim supobunjeničkim sveštenicima Sent Džozefa; bili su njihovi intimni prijatelji. Među njima nije bilo tajni... Detalji ubistva, kao i dan odabran za izvršenje, bili su podjednako poznati među sveštenicima iz Sent Džozefa kao i među sveštenicima iz

Vašingtona...

Kako su sveštenici mogli da sakriju tako radostan događaj od svog najdražeg prijatelja, gospodina Linemana? Bio je njihov povjerljivi čovjek. On je bio njihov dostavljač; bio je njihova desna ruka među vjernicima Sent Džozefa...

Rimski sveštenici su znali za i širili Linkolnovu smrt četiri sata prije nego što se ona dogodila u njihovom rimokatoličkom gradu St. Džozef, Minesota.“ – Ibid. str. 316, 317.

Ima još mnogo materijala.

„Na suđenju Džonu Suratu, francuski propovjednik po imenu Rufus King izjavio je ovo: ‘Vjerujem da je on [Džon Surat] zaštićen od sveštenstva i da je ubistvo rezultat duboko osmišljene zavjere, ne samo protiv života predsjednika Linkolna, već protiv postojanja ove republike, jer smo svjesni da su sveštenstvo i kraljevstvo uvijek bili protiv slobode.’“ – Burke McCarty, *Prikrivena istina o atentatu na Abrahama Linkolna*, Arya Varta Publishing, str. 185.

Četiri osobe su suđene, osuđene i pogubljene vješanjem zbog atentata na Abrahama Linkolna. Njihova imena su bila Dejvi Harold, Luis Pejn, Džordž Acerot i Meri E. Surat. Svi su bili rimokatolici. Ta informacija je u Fordovom teatru, u nekoliko staklenih vitrina koje pokazuju mnoge stvari o Linkolnu, građanskom ratu i njegovom ubistvu. Kada je Abraham Linkoln bio ubijen, pokušao je i atentat na Vilijama Sjuarda, državnog sekretara. Takođe je trebalo da bude atentat na Ulisesa S. Granta, ali Grant je morao hitno da ode u Nju Džersi da bi bio pored umirućeg rođaka. Endrju Džonson, potpredsjednik Sjedinjenih Država, takođe je trebao biti ubijen u to vrijeme. Čovjek koji je trebao da ga ubije se uplašio i pobjegao, odjahavši na konju u divljinu, i nije izvršio svoj dio plana.

„Luis Pejn, poznat kao dječak s Floride, atletski mladi džin, koji se prije nekoliko mjeseci pridružio zavjeri, dojahao je do

pročelja rezidencije državnog sekretara Vilijama Sjuarda.

Vilijam Sjuard je bio bolestan tri sedmice, patio je od frakture vilice, rezultat bijega njegovog tima i bio je pod stalnom brigom medicinskih sestara.

Pejn je pozvonio na vrata i javio se obojeni batler. Potonjem je rekao da su mu poslali neke lijekove koje mora odnijeti u bolničku sobu. Batler mu nije dozvolio da uđe, rekavši da ima naređenje da nikoga ne pušta u sobu gospodina Sjuarda. Stranac [Luis Pejn] ga je, nakon kratke borbe, oborio i krenuo skakati po stepenicama. Utrčao je u bolesničku komoru, nakon što je oborio svakog od dva sina sekretara... On [Luis Pejn] je tada skočio na bolesnika i ozbiljno ga ubo tri puta. Super-ljudskim naporom, ovaj se izborio iz kreveta sa svojim napadačem koji ga je ostavio na gomili na podu, krvareći iz rana koje mu je zadao. Nakon njegovog ubilačkog napada na Sjuarda, grubijan je sjurio niz stepenice, vičući iz sveg glasa: 'Lud sam! Ja sam lud', što je vrlo vjerovatno i bio. Bio je potpuno pod kontrolom hipnotičkih uticaja zlih ljudi u čijoj je vlasti dozvolio da bude.“ – Ibid, str. 121, 122.

„Bio je dio plana da Majkl O’Laflin, jedan od zavjerenika iz Baltimora, te noći ubije generala Granta. To nije bilo moguće, zbog promjene generalovih planova.

Acerodu je dopalo da ubije potpredsjednika Džonsona, ali on se uplašio i proveo dan jašući u divljini na konju... pronađen je nekoliko dana kasnije sa svojim rođacima ispod Vašingtona. On je prije pogubljenja dao pismeno priznanje koje je potvrdilo prisustvo Surata u Vašingtonu tog kobnog dana, činjenicu na koju se zaklelo pred devet uglednih svjedoka.“ – Ibid str. 122.

Tako imamo zavjeru da se ubije ne samo predsjednik, već da se dovede vlada Sjedinjenih Država u potpuni kaos. Zar ne vidimo ispunjenje Bečkog i Veronskog sabora na djelu iz 1865. godine? Zar ne vidimo ruku jezuitskog reda i Rimokatoličke

crkve da unište ovu veliku zemlju? Bilo je to užasno vrijeme u historiji Sjedinjenih Država.

Već smo vidjeli da je Rimokatolička crkva posijala sjeme podjele između dva velika dijela ove zemlje, podijelivši sjever od juga po gorućem pitanju ropstva.

„Ta podjela bila je njena zlatna prilika da ih slomi jednu za drugom i zavlada na krvavim ruševinama obije – omiljena, dugogodišnja politika. Nadala se da je došao čas njenog vrhunskog trijumfa nad ovim kontinentom. Naredila je caru Francuske da bude spreman sa vojskom u Meksiku spremnom da podrži Jug, i poručila je svim rimokatolicima da se upišu pod zastave ropstva tako što će se pridružiti Demokratskoj stranci.“ – Charles Chiniquy, *Pedeset godina u Rimskoj crkvi*, Chick Publications, str. 291.

Abraham Linkoln je rekao Čarlsu Činikuju:

„Zauvijek ću biti zahvalan na riječima upozorenja koje ste mi uputili o opasnostima koje predstoje za moj život, iz Rima. Znam da nisu izmišljene opasnosti. Dok sam se borio protiv protestantskog Juga, kao nacije, nije bilo opasnosti od atentata. Narodi koji čitaju Bibliju se hrabro bore na bojnopolju, ali ne ubijaju zločinački svoje neprijatelje. Papa i jezuiti, sa svojom paklenom inkvizicijom, jedine su organizovane sile na svijetu koje pribjegavaju bodežu atentatora da ubiju one koje ne mogu uvjeriti svojim argumentima ili pobijediti mačem.

Nažalost, svakim danom sve više osjećam da to nije samo borba protiv Amerikanaca sa Juga, u kojoj se borim, više je protiv rimskog pape, njegovih perfidnih jezuita i njihovih slijepih i krvoločnih robova. Sve dok se nadaju da će osvojiti Sjever, poštedjeće me; ali onog dana kada razbijemo njihove vojske, zauzmemo njihove gradove i prisilimo ih da se pokore, onda, moj je utisak da će jezuiti, koji su glavni vladari Juga, učiniti ono što su gotovo uvijek činili u prošlosti. Bodež ili pištolj će učiniti ono

što jake ruke ratnika nisu mogle postići. Čini se da ovaj građanski rat nije ništa drugo do politička stvar za one koji ne vide, kao ja, tajne izvore te strašne drame. Ali to je više vjerski nego građanski rat. Rim je taj koji želi da vlada i degradira Sjever, kao što je vladao i degradirao Jug, od samog dana njegovog otkrića. Malo je južnjačkih vođa koji nisu više ili manje pod uticajem jezuita preko svojih žena, porodičnih odnosa i prijatelja. Nekoliko članova porodice Džefa Dejvisa pripada Rimskoj crkvi.

Ali vrlo je sigurno da bi američki narod, kada bi mogao naučiti ono što ja znam o žestokoj mržnji rimskih sveštenika prema našim institucijama, našim školama, našim najsvetijim pravima i našim tako skupo kupljenim slobodama, otjerati ih sutra između nas, ili bi ih strijeljali kao izdajnike. Ali ti si jedini kome otkrivam ove tužne tajne jer znam da si ih naučio prije mene. Istorija ovih poslednjih hiljadu godina govori nam da gdje god Rimski crkva nije bodež da probode njedra slobodne nacije, ona je kamen o njenom vratu, da je parališe i spriječi njeno napredovanje na putevima civilizacije, nauke, inteligencije, sreće i slobode.“ – Ibid. str. 294, 295.

Linkoln je rekao:

„Ovaj rat nikada ne bi bio moguć bez zlokobnog uticaja jezuita. Dugujemo papstvu što sada vidimo našu zemlju pocrvenjenu krvlju njenih najplemenitijih sinova... Žao mi je sveštenika, biskupa i rimskih monaha u Sjedinjenim Državama kada ljudi shvate da su u velikoj mjeri odgovorni za suze i krvoproliće u ovom ratu.“ – Ibid. str. 296, 297.

„Sasvim ste u pravu kada kažete da je to bilo da se odvoje rimokatolici koji su se upisali u našu vojsku. Od objavljivanja tog [papinog] pisma, veliki broj njih je napustio svoje zastave i postao izdajnik... Istina je i da je Mid ostao s nama i dobio krvavu bitku kod Getisburga. Ali kako je to mogao izgubiti, kada je bio okružen takvim herojima kao što su Hauard, Rejnolds,

Baford, Vedsvorh, Katler, Slokam, Sikles, Hankok, Barns, itd. Ali je evidentno da je njegov romanizam nadmašio njegov patriotizam nakon bitke. Pustio je vojsku Lija da pobjegne kada je lako mogao prekinuti njegovo povlačenje i prisiliti ga da se preda nakon što je izgubio skoro polovinu svojih vojnika u pokolju poslednja tri dana.

Kada je Mid trebalo da naredi potjeru nakon bitke, jedan stranac je požurio u štab, a taj stranac je bio prurušeni jezuita. Nakon desetominutnog razgovora s njim, Mid je napravio takve aranžmane za gonjenje neprijatelja da je pobjegao gotovo netaknut uz gubitak samo dva oruđa!“ – Ibid. str. 298.

Linkoln je rekao:

„Obični ljudi vide i čuju velike, bučne točkove kola Južnjačke konfederacije: zovu ih Džef Dejvis, Li, Tumbs, Boregard, Semes, itd., i iskreno misle da su oni pokretačka snaga, prvi uzrok naših nevolja. Ali ovo je zabluda. Prava pokretačka snaga krije se iza debelih zidova Vatikana, koledža i škola jezuita, samostana časnih sestara i rimskih ispovjedaonica.“ – Ibid. str. 305.

Ispunjavajući koncile u Beču, Veroni i Kieri, Katolička crkva je podijelila Sjever i Jug preko svog agenta Džona C. Kalhuna. Pokušali su da unište ekonomiju preko Nikolasa Bidla, a zatim su iskoristili otrovnu čašu i metak ubice da ubiju i pokušaju da ubiju ukupno pet predsjednika u rasponu od dvadeset pet godina. Zacrvenili su američko tlo krvlju hiljada američkih mladića u strašnom građanskom ratu. Oh, da smo imali oči da vidimo da se Rim nikada ne mijenja! Ono što je tada uradio, radi i danas. Neka nam Bog pomogne da shvatimo zlo rimskog papstva, nekad i sad.

Glava 5.

Potonuće Titanika

Kada pomislimo na događaje koji su se desili u historiji u poslednjih sto do dvije stotine godina, postoje određeni događaji koji se ističu kao događaji velikog užasa, velikog iznenađenja i velike tuge. Od mnogih koje mi padaju na pamet najrazornije su uništenje Svjetskog trgovinskog centra u Njujorku i potonuće Titanika.

Najveće tragedije u poslednjih dvije stotine godina mogu se pratiti do jezuita. Sada ćemo pokazati da su jezuiti planirali i izveli potonuće Titanika, a pokazaćemo i zašto su to uradili.

Od ranih 1830-ih, Amerika nije imala centralnu banku. Jezuiti su očajnički željeli još jednu centralnu banku u Americi kako bi imali rezervoar bez dna iz kojeg bi crpili novac za svoje brojne ratove i druge grozne planove širom svijeta.

Godine 1910. sedam ljudi se sastalo na ostrvu Džekil nedaleko od obale Džordžije kako bi osnovali centralnu banku, koju su nazvali Banka federalnih rezervi. Ti ljudi su bili Nelson Oldrič i Frenk Vanderlip, obojica su predstavljali Rokfelerovo finansijsko carstvo; Henri Dejvison, Čarls Norton i Bendžamin Strong, koji predstavljaju J.P. Morgana; i Pol Vorburg, koji predstavlja bankarsku dinastiju Rotšild u Evropi. Već smo vidjeli da su Rotšildi bili bankarski agenti papskih jezuita, koji su držali „ključ bogatstva Rimokatoličke crkve“.

„Morganovi su bili prijateljski konkurenti Rotšildima i postali su im društveno bliski. Morganovu firmu sa sjedištem u Londonu spasila je od finansijske propasti 1857. Banka Engleske na koju su Rotšildi imali veliki uticaj. Nakon toga, čini se da je Morgan služio kao finansijski agent Rotšilda i trudio se

mного da bi izgledao potpuno Amerikanac...

Morgan nije pozdravio njegov [Rokfelerov] ulazak na teren i postali su žestoki konkurenti. Napokon su odlučili da minimiziraju svoju konkurenciju ulaskom u zajednička ulaganja. Na kraju su zajedno radili na stvaranju nacionalnog bankarskog kartela pod nazivom Sistem federalnih rezervi.“ – G. Edward Griffin, *The Creature from Jekyll Island*, American Opinion Publishing, p. 209.

Ove tri finansijske porodice, Rotšildi, Morgani i Rokfeleri, sve ispunjavaju naloge jezuitskog reda zbog infiltracije jezuita u njihove organizacije.

Oni čine sve što je potrebno da unište ustavnu slobodu u Americi i da dovedu papu do svjetske dominacije. Kada se osvrnemo na 20. vijek, vidimo koliko su jezuiti bili uspješni. Oni su nastavili da rasipaju bogatstvo Amerike i neprestano napadaju njen veliki ustav i građanske slobode. Svakodnevno, moć pape u Vatikanu raste. Jednog dana će ponovo postići potpunu moć.

Izgradnja Titanika počela je 1909. godine u brodogradilištu u Belfastu, glavnom gradu Sjeverne Irske. Belfast je bio protestantsko utočište i jezuiti su ga mrzjeli. Prvi svjetski rat je počeo samo nekoliko godina kasnije.

Titanik je bio jedan od flote brodova u vlasništvu *White Star Line*, međunarodne brodarske kompanije.

„Bankarstvo nije bio jedini posao u kojem je Morgan imao snažan finansijski interes. Koristeći svoju kontrolu nad državnim željeznicama kao finansijsku polugu, stvorio je međunarodni brodarski trust koji je uključivao dvije najveće njemačke linije plus jednu od dvije u Engleskoj, *White Star Lines*.“ – Ibid, str. 246.

Bilo je nekoliko veoma bogatih i moćnih ljudi koji su jasno dali do znanja da nisu za Sistem federalnih rezervi. Jezuiti su naredili J.P. Morganu da izgradi Titanik. Ovaj ‘nepotopivi’ brod

služio bi kao brod smrti za one koji su se protivili jezuitskom planu za sistem Federalnih rezervi.

Ovi bogati i moćni ljudi bi mogli da blokiraju uspostavljanje Federalnih rezervi, a njihova moć i bogatstvo morali su biti oduzeti iz njihovih ruku. Morali su biti uništeni na toliko besmislen način da niko ne bi posumnjao da su ubijeni, a niko ne bi posumnjao u jezuite. Titanik je bio vozilo njihovog uništenja. Kako bi dodatno zaštitili papstvo i jezuite od sumnji, mnogi Irci, Francuzi i Italijani rimokatolici emigrirali su u Novi svijet. Bili su to ljudi koji su bili potrošni materijal. Protestanti iz Belfasta koji su željeli emigrirati u Sjedinjene Države takođe su bili pozvani na brod.

Svi bogati i moćni ljudi kojih su jezuiti htjeli da se riješe bili su pozvani na krstarenje. Trojica najbogatijih i najvažnijih među njima bili su Bendžamin Gugenhajm, Isador Štraus, šef robnih kuća *Macy's*, i Džon Džejkob Astor, vjerovatno najbogatiji čovjek na svijetu. Njihovo ukupno bogatstvo, u to vrijeme, prema dolarskim vrijednostima njihovih dana bilo je više od 500 miliona dolara. Danas bi taj iznos novca vrijedio skoro jedanaest milijardi dolara. Ova trojica ljudi su nagovoreni i ohrabreni da se ukrcaju u plutajuću palatu.

Morali su biti uništeni jer su jezuiti znali da će iskoristiti svoje bogatstvo i uticaj da se suprotstave Banci federalnih rezervi, kao i raznim ratovima koji su se planirali.

Edvard Smit je bio kapetan Titanika. Putovao je vodama sjevernog Atlantika dvadeset i šest godina i bio je najiskusniji svjetski majstor sjevernoatlantskih ruta. Radio je za jezuitu, J.P. Morgan, dugi niz godina.

Edvard Smit je bio 'jezuitski tempore coadjator.' To znači da on nije bio sveštenik, nego je bio jezuita kratke haljine. Jezuiti nisu nužno sveštenici. Oni koji nisu sveštenici služe red kroz svoju profesiju. Svako je mogao biti isusovac, a njihov identitet

ne bi bio poznat. Edvard Smit je služio jezuitskom redu u svojoj profesiji kao pomorski kapetan.

Mnogo zanimljivih stvari o Titaniku raspravlja se u video snimku koji je napravio *National Geographic* 1986. Video kasete je naslovljena Tajne Titanika. Kada je Titanik krenuo iz Južne Engleske 10. aprila 1912. godine, Frensis Braun, jezuitski majstor Edvarda Smita, ukrcao se na Titanik. Ovaj čovjek je bio najmoćniji isusovac u cijeloj Irskoj i odgovarao je direktno generalu jezuitskog reda u Rimu.

Na video snimku se objavljuje:

„Sveštenik na odmoru, otac Frensis Braun, snimio je ove potresne snimke svojih suputnika, od kojih su većina bili na putovanju u vječnost. Sledećeg dana Titanik je napravio svoje poslednje zaustavljanje kod obale Kvinstauna u Irskoj. Ovdje su tenderi doveli poslednje putnike; uglavnom irski imigranti krenuli su prema novim domovima u Americi. I evo, srećni otac Braun se iskrcao... Otac Braun je uhvatio kapetana Smita kako viri sa Titanikovog mosta, na ivici sudbine.“ – Tajne Titanika, *National Geographic*, video traka, 1986.

Evo jezuitske izdaje u svom najboljem izdanju. Provincijal [otac Frensis Braun] se ukrcava na Titanik, fotografiše žrtve, najsigurnije kratko obavještava kapetana o njegovoj zakletvi kao jezuite, a sledećeg jutra se oprašta od njega.“ – Eric J. Phelps, *Vatican Assassins, Halycon Unified Services*, str. 427.

Braun je poslednji put razgovarao s Edvardom Smitom upravo o onom što je trebao učiniti u vodama sjevernog Atlantika. Jezuitski general je rekao Frensisu Braunu šta će se dogoditi; Braun tada govori Smitu, a ostalo je istorija. Edvard Smit je vjerovao da je jezuitski general „...bog [jezuitskog] društva, i ništa osim njegovog električnog dodira ne može potaknuti njihove mrtve leševe u život i akciju. Dok ne progovori, oni su kao zmijske uvijene u svojim zimskim grobovima, beživotne i

neaktivne; ali u trenutku kada izda zapovjednu riječ, svaki član istog trenutka skoči na noge, ostavljajući nedovršeno sve što ga je moglo angažovati, spreman da napadne koga god želi da bude napadnut, i da udari gdje god želi da udari.“ – R.W. Thompson, *Otisci jezuita*, Hunt and Eaton, str. 72, 73.

Edvard Smit je dobio naređenje da potopi Titanik i upravo je to uradio.

„Po naredbi Božjoj [jezuitskog generala], dozvoljeno je ubijati nevine, pljačkati, činiti sve razvrate, jer je on [papa] Gospodar života, smrti i svega; i tako ispuniti njegov mandat je naša dužnost.“ – W.C. Brownlee, *Tajna uputstva jezuita*, Američka i strana hrišćanska unija, str. 143.

„U istoriji nema zapisa o udruženju čija je organizacija stajala tri stotine godina nepromijenjena i nepreinačena od svih nasrtaja ljudi i vremena, i koja je izvršila tako ogroman uticaj na sudbine čovječanstva... ‘Ciljevi opravdavaju sredstva,’ je njegova omiljena maksima; a kako je njegov jedini cilj, kao što smo pokazali, red, jezuita je na njegov nalog spreman počinuti bilo kakav zločin.“ – G.B. Nicolini, *Istorija jezuita*, Henry G. Bohn, str. 495, 496.

Prisjetimo se zakletve koju svaka osoba polaže da postane dio jezuitskog reda:

„Trebam sebe smatrati mrtvim tijelom, bez volje i inteligencije, kao malo raspelo koje se okreće bez otpora po volji onoga koji ga drži kao štap u rukama starca, koji ga koristi kako mu je potrebno, i kako mu najbolje odgovara.“ – R.W. Thompson, *Otisci jezuita*, Hunt and Eaton, str. 54.

Kada osoba položi jezuitsku zakletvu, vezan je za svog gospodara do dana kada umre. Edvard Smit je postao čovjek bez volje i inteligencije. Počinio bi bilo koji zločin koji Red želi da poćini. Edvard Smit je bio potreban za mućeništvo. Na Titaniku te noći, Edvard Smit je znao svoju dužnost. Bio je pod

zakletvom. Brod je napravljen za neprijatelje jezuita. Nakon tri dana na moru sa samo jednim parom durbina za most, Edvard Smit je potjerao Titanik punom brzinom naprijed, dvadeset i dva čvora, u mračnoj noći bez mjeseca kroz gigantsko ledeno polje površine gotovo osamdeset kvadratnih milja.

Edvard Smit je to učinio uprkos tome što ga je najmanje osam telegrama upozorilo da bude oprezniji jer je išao prebrzo.

Da li je Edvardu Smitu trebalo neko upozorenje? Ne, on je putovao tim vodama dvadeset i šest godina. Znao je da u tom području ima santi leda. Ali osam opomena nije zaustavilo ovog čovjeka koji je bio pod jezuitskom zakletvom i pod naredbom da uništi Titanik.

Apsurd upozoravanja veterana kapetana Edvarda Smita u tragičnoj noći na Titaniku da uspori nije ništa drugo nego apsurd. Činjenica da Smit nikada nije slušao niti se obazirao na upozorenja je suluda.

Dobio je naredbe od svog boga u Vatikanu i ništa ga nije moglo odvratiti od njegovog puta.

Enciklopedije slikaju vrlo tragičnu sliku Smita u njegovim poslednjim satima. Kada je došlo vrijeme za izdavanje naredbe za utovar i spuštanje čamaca za spašavanje, Smit se pokolebao i jedan od njegovih pomoćnika morao mu je prići kako bi mu izdao naređenje. Čini se da su legendarne vještine vođenja napustile Smita; bio je neobično neodlučan i neobično oprezan te kobne noći. Da li ove riječi opisuju legendarnog pomorskog kapetana sa 26 godina iskustva ili ove riječi opisuju čovjeka koji se u mislima mučio da li da izvrši svoju dužnost pomorskog kapetana ili da poslušava svog gospodara koji mu je rekao da potopi brod?

Žena Džona Džejkoba Astora ušla je u čamac za spašavanje i spašena je, dok je Džon Džejkob Astor poginuo u vodama sjevernog Atlantika. Nije bilo dovoljno čamaca za spašavanje i

mnogi od njih bili su samo do pola puni samo ženama i djecom.

Kako bi se spriječilo da obližnji teretnjaci reaguju i priteknu u pomoć, rakete za nuždu su bile bijele dok su trebale biti crvene. Bijele rakete teretnjacima u prolazu govore da su svi pravili zabavu.

Jedna od najvećih tragedija dvadesetog vijeka, potonuće Titanika, leži na vratima jezuitskog reda. Nepotopivi brod, plutajuća palata stvorena je da bude grobnica za bogate, koji su se protivili sistemu Federalnih rezervi. Do aprila 1912. svako protivljenje Federalnim rezervama je eliminisano. U decembru 1913. godine u Sjedinjenim Državama je uspostavljen sistem federalnih rezervi. Osam mjeseci kasnije, jezuiti su imali dovoljno sredstava preko banke Federalnih rezervi da započnu Prvi svjetski rat.

Glava 6.

Prvi svjetski rat

Austrougarski prestolonaslednik, nadvojvoda Franjo Ferdinand i njegova supruga, bili su 26. jula 1914. u Sarajevu. Dok su se u otvorenim kočijama probijali kroz prepune ulice, odjeknuli su pucnji i oboje su bili mrtvi.

Sarajlije su većinom bili Srbi. Njihova vjerska uvjerenja bila su uvjerenja pravoslavnih hrišćana. Od 1054. godine katolička crkva vodi rat protiv pravoslavnih hrišćana. Pedeset godina prije atentata, Hrvati, koji su katolici, postali su izuzetno glasni o svojoj mržnji prema Srbima, koji su bili rival Rimu i koji su morali da budu istrijebljeni.

„Papa Pije X, u svojoj mržnji prema pravoslavnim hrišćanima, neprestano je podsticao cara Franju Josifa od Austrougarske da ‘kazni Srbe.’ Poslije Sarajeva, 26. jula 1914., baron Riter, bavarski predstavnik pri Svetoj Stolici, pisao je svojoj vladi: ‘Papa odobrava grubo postupanje Austrije prema Srbiji. On nema veliko mišljenje o armijama Rusije i Francuske u slučaju rata sa Nemačkom. Kardinal državni sekretar ne vidi kada bi Austrija mogla zaratiti ako se ne odluči na to sada...’ Tu je, u pravim bojama, Hristov namjesnik [papa], blagi apostol mira, sveti papa koga vjerski pisci predstavljaju kako umire od tuge vidjevši izbijanje rata.“ – Edmund Paris, *Vatikan protiv Evrope*, The Wickliffe Press, str. 14.

„Može se sasvim konkretno reći da je 1914. godine Rimokatolička crkva započela seriju paklenih ratova. Tada je danak u krvi koji je ona oduvijek uzimala od naroda počeo da buja u pravu provalu.“ – Ibid, str. 48.

Tako vidimo da je papa shvatio da će, ako Austro-Ugarska

razbije Srbe, u tu borbu ući i srpska pravoslavna braća iz Rusije. Tada bi se Njemačka, Francuska i drugi pridružili, i imate Prvi svjetski rat. Papstvo je bilo oduševljeno što je vidjelo da Rusija ulazi u sukob.

Rusija je bila pretežno pravoslavna i papstvo je željelo da se pravoslavni hrišćani u Rusiji i širom svijeta unište.

Papski jezuiti imali su još jedan razlog da budu tako srećni kada je Rusija ušla u sukob. Bilo je vrijeme naplate. Otprilike 100 godina prije početka Prvog svjetskog rata, Aleksandar I, ruski car, izbacio je jezuite iz Rusije.

„Ruski car Aleksandar je tada bio primoran da izda kraljevski ukaz 1816. godine, kojim ih je [jezuite] protjerao iz Sankt Peterburga i Moskve. Pošto se ovo pokazalo neefikasnim, izdao je još jedan 1820. godine, isključivši ih u potpunosti iz ruskih vlasti.“ – R.W. Thompson, *Otisci jezuita*, Hunt and Eaton, str. 245, 246.

Pet godina kasnije, Aleksandar je na smrt otrovan. Carevi su bili pod napadom jezuita.

Aleksandar II je 1877. prekinuo sve diplomatske veze sa Rimom i čak predložio Ustav.

„Aleksandar II je dobro napredovao u svojim velikim reformama i stavio je svoj potpis na Ustav koji treba da usvoji Rusija. Sjutradan je na njegovu kočiju bačena bomba, koja je ubila i ranila više kozaka, koji su pratili kočiju. Car je u dubokom sažaljenju napustio kočiju da pogleda umiruće ljude, kada ga je druga bomba raznijela u komade.“ – Arno Gaebelen, *Sukob vjekova*, The Exhorters, p. 85.

Konačno, 1917. godine, poslednji car i sva njegova porodica su ubijeni. Nikada više omraženi car iz kuće Romanovih ne bi vladao Rusijom niti bi ikada više štitio Pravoslavnu crkvu. Došlo je vrijeme naplate.

„Stoga je rušenje carskog sistema dovelo sa sobom

neizbježno rušenje uspostavljene pravoslavne crkve. Za Vatikan, koji je vodio rat protiv pravoslavne crkve od jedanaestog vijeka, pad njenog milenarističkog rivala bio je previše dobar da bi bio istinit.“ – Avro Manhattan, *Vatican Billions*, Chick Publications, pp. 120, 121.

Ko je pomagao i finansirao ruske revolucionare u njihovom preuzimanju Rusije? Ko je podržavao Lenjina, Trockog i Staljina dok su stvarali revoluciju i krvoproliće širom Rusije?

„Instrumenti ovog novog saveza između Sovjeta i Vatikana trebali su biti jezuiti, opisani kao nasledni neprijatelji pravoslavne crkve. Navodno je u Moskvi tokom Revolucije bio veliki broj predstavnika jezuitskog reda.“ – James Zatzko, *Descent into Darkness*, University of Notre Dame Press, p. 111.

„Među 1.766.188 žrtava do početka 1922. godine, prema podacima dobijenim iz sovjetskih dokumenata, skoro pet hiljada je bilo sveštenika, učiteljica, monahinja itd. pravoslavne crkve... Prognoano je skoro 100.000 luterana... Čitava sela su bila zbrisana... Hiljade crkava različitih ogranaka su srušene, a rad razaranja se nastavlja...“ – Arno Gaebeli, *Sukob vjekova*, The Exhorters, str. 103-106.

Stvarni jezuitski finansijeri Revolucije mogli su se naći u Americi.

„Vilijam Frenklin Sends, direktor Banke federalnih rezervi Njujorka, upravo je dao 1.000.000 dolara boljševicima.“ – Anthony Sutton, *Wall Street i boljševička revolucija*, Veritas Publishing, pp. 133, 134.

Džekob Šif je bio glavni jezuita u Americi koji je dobio zadatak da preuzme američki bankarski sistem i uspostavi Federalne rezerve.

„Džekob Šif je došao u Ameriku kasnih 1800-ih s naredbom Rotšilda da preuzme kontrolu nad američkim bankarskim sistemom. Na prelazu stoljeća, 1900. godine, Šif je ovladao

cjelokupnim bankarskim bratstvom na Vol Stritu.“ – Myron Fagan, *Iluminati i Vijeće za međunarodne odnose*, snimljeno predavanje.

Pošto je Šif imao kontrolu nad Bankom federalnih rezervi, sada je imao izvor novca za finansiranje komunističke revolucije u Rusiji.

„U izdanju *New York Journal American* od 3. februara 1949. kolumnista Čoli Nikerboker citirao je Šifovog unuka Džona koji je rekao da je njegov djed [Džejkob Šif] dao oko dvadeset miliona dolara za trijumf komunizma u Rusiji.“ – G. Edward Griffin, *The Creature from Jekyll Island*, American Opinion Publishing, p. 265.

U današnjem novcu, tih dvadeset miliona bi bilo 420 miliona dolara, novca koji je u suštini ukraden od američkog naroda preko Banke federalnih rezervi.

Džejkob Šif je imao kontrolu nad cjelokupnim bankarskim bratstvom i finansirao je vladu čiji su priznati principi direktna suprotnost Ustavu Sjedinjenih Država. Šif se pretvarao da je američki kapitalista. Živio je u Americi, ali njegov jedini cilj bio je papstvo: konačno uništenje Amerike.

Postojali su i drugi ciljevi za koje su se jezuiti nadali da će ih postići u Prvom svjetskom ratu.

„Sve velike nacije, uključujući Sjedinjene Države, bile su umorne od rata, razorene i oplakivale su svoje mrtve. Mir je bio velika sveopšta želja. Dakle, kada je Vudrou Vilson predložio osnivanje ‘Lige nacija’ kako bi se osigurao mir, sve velike nacije su uskočile u taj vagon bez zaustavljanja da čak i pročitaju sitna slova u toj polisi osiguranja.“ – Myron Fagan, *Iluminati i Vijeće za vanjske odnose*, snimljeno predavanje.

Nakon Prvog svjetskog rata pokušano je uspostavljanje jedne svjetske vlade i osnovano je Društvo naroda. Senator Henri Kabot Lodž Stariji spriječio je Sjedinjene Države da se

pridruže Ligi naroda.

Zavjera jezuita da stvore jedno svjetsko upravno tijelo iz kojeg bi mogli da kontrolišu svijet, samo je privremeno zaustavljena. Ovaj dio jezuitskog plana morao je čekati još 27 godina na reprizu, kada će Drugi svjetski rat rezultirati Ujedinjenim nacijama.

Prije nego što pogledamo još jedan razlog za oduševljenje papstva u Prvom svjetskom ratu, pogledajmo nakratko predsjednika Vudroua Vilsona. Vilsona je kontrolisao i upravljao njime pukovnik Edvard Mendel Haus. Vilson je rekao:

„Gospodin Haus je moja druga ličnost. On je moje nezavisno ja. Njegove i moje misli su jedno.“ – Charles Seymour, *Intimate Papers of Colonel House*, Houghton Mifflin, vol. I, pp. 114-115.

„Sedam dugih godina pukovnik Haus je bio drugo ja Vudroa Vilsona... Haus je bio taj koji je napravio listu za Kabinet, formulisao prvu politiku administracije i praktično upravljao vanjskim poslovima Sjedinjenih Država. Imali smo, zaista, dva predsjednika za jednog... Super ambasador, razgovarao je sa carevima i kraljevima kao ravnopravan. Bio je duhovni generalisimus Uprave.“ – George Viereck, *Najčudnije prijateljstvo u istoriji: Vudrou Vilson i pukovnik Haus*, Liveright Publishers, pp. 18, 19, 33.

Vjerek kaže na stranicama 106-108 da je, dok se Vilson kandidovao za reizbor 1916. na platformi „zato što nas je držao izvan rata“, Haus je pregovarao o tajnom sporazumu s Engleskom i Francuskom, u ime Vudroa Vilsona, da bi Amerika ušla u rat odmah nakon izbora. Haus je takođe bio prislan sa centrima moći novca i moći u Evropi.

„Haus je imao bliske kontakte i sa J.P. Morganom i sa starijim bankarskim porodicama Evrope.“ – G. Edward Griffin, *The Creature from Jekyll Island*, American Opinion Publishing, p.

Kuća Edvarda Mendela je potpuno kontrolisala Vudroa Vilsona. Haus je bio isusovac koji je ispunjavao svaku njihovu želju. Koristio je Vilsona kao marionetu za stvaranje Lige naroda za jezuite. Vilson nije bio ništa drugo do Rimsko oruđe za ispunjavanje njihovih zadataka.

Drugi razlog za Prvi svjetski rat bio je da se uzvratiti Njemačkoj za njeno protivljenje papstvu i jezuitima 1860-ih i 1870-ih. Njemačka je bila rodno mjesto omraženih luterana. Dva puta za to vrijeme, kancelar Oto fon Bizmark je vodio Njemačku (poznatu kao Pruska) do vojnih pobjeda nad zemljama pod kontrolom jezuita, Austrijom 1866. i Francuskom 1870.

Bizmark je takođe stavio van zakona jezuitski red Zakonom o Kulturkampfu 1872. Ovi 'zločini' protiv Rima i jezuita morali su biti otplaćeni u naturi. Zbog toga je mnogo hiljada Nijemaca ubijeno u krvoproliću Prvog svjetskog rata.

Njemačka je takođe bila najviše pogođena zemlja na kraju rata. Pobjedničke nacije Evrope iskoristile su Versajski sporazum da opljačkaju Njemačku. Ugovor je nametnuo Nemačkoj toliko nepravedan teret ratne odštete, da je francuski lider Klemanso upitan od strane štampe šta su lideri dali svijetu sporazumom, rekao: „Garantovali smo još jedan rat za dvadeset godina.“ Njemci su pristali na uslove jer su bili slabi i poraženi, ali su se brzo obnovili i pokušali da naplate svojim neprijateljima dug koji su dobili nakon Prvog svjetskog rata. Ta nadoknada je bio Drugi svjetski rat.

Nakon završetka Prvog svjetskog rata, jezuiti nisu dobili ono što su željeli. Vudrou Vilson i Edvard Mendel Haus uspjeli su im izboriti Ligu nacija, ali je to nesrećno propalo jer se Sjedinjene Države nisu pridružile. Stoga je bio neophodan još jedan rat, rat toliko razoran da bi ljudi vapili za ujedinjenim nacijama. To je bio jedan od ciljeva Drugog svjetskog rata. Razmotrićemo

ovaj i druge razloge za Drugi svjetski rat u našem sledećem poglavlju.

Glava 7.

Drugi svjetski rat

Drugi svjetski rat je bio najopsežniji i najrazorniji rat u za-
bilježenoj historiji.

Stotine hiljada ljudi je poginulo u ovom ratu. Većina ljudi
nema pojma zašto je vođen ovaj rat ili šta je bio uzrok ovog rata.
Ratovi se ne dešavaju samo tako. Planiraju ih i izvode ljudi na
visokom nivou u vladama za svoju korist.

Predsjednik Frenklin D. Ruzvelt je rekao: „U politici se
ništa ne događa slučajno. Ako se to dogodi, možete se kladiti da
je tako planirano.“ Pogledajmo ko je planirao Drugi svjetski rat.

„Pape i njihovi jezuitski agenti bili su i jesu pokretači ra-
tova, i dok svijet ima istinski bol, Rim pije šampanjac.“ – Jere-
miah J. Crowley (bivši katolički sveštenik), *Romanism: A Me-
nace to the Nation*, Menace Publishing, p. 144.

„Papa je bio isto toliko u Drugom svjetskom ratu kao i Hitler
i katolik Musolini i stoga jednako kriv za ubistvo šest miliona
Jevreja. U stvari, pape su učestvovalе ili podsticale većinu, ako
ne i sve, evropske ratove kroz vjekove.“ – F. Paul Peterson, *Pet-
rov grob nedavno otkriven u Jerusalimu*, str. 63. (Citirano u: *Da
li je Alberto stvaran*, Sidney Hunter, Chick Publications, p. 41).

„Može se sasvim konkretno reći da je 1914. godine Rimski
crkva započela seriju paklenih ratova. Tada je danak u krvi koji
je ona oduvijek uzimala od naroda počeo da navire u pravu bu-
jicu.“ – Edmond Paris, *Vatikan protiv Evrope*, The Wickliffe
Press, p. 48.

Ovo nisu jedini ugledni autori koji papstvo impliciraju kao
pokretača Drugog svjetskog rata, kao i svih drugih ratova. U
svjetlu ovih izjava, mučno je čuti na nedavnom sastanku

održanom u Asizu, u Italiji, gdje je Jovan Pavle II rekao: „Nasilje nikad više! Rat nikad više! Terorizam nikad više!“ Papstvo je podsticalo, i još podstiče ratove, a papa ima drskosti da da tu izjavu!

Amerika trenutno vodi rat protiv terorizma. Gore navedene izjave ukazuju da je papstvo odgovorno što je ovaj rat protiv terorizma učinilo neophodnim.

Džordž Buš je u *USA Today*, 17. septembra 2001. godine, izjavio da njegova administracija priprema krstaški rat protiv terorizma. U prošloj historiji, krstaški ratovi su bili vjerski ratovi koji su se vodili u ime papskih interesa. Da li nam je predsjednik Buš govorio da se njegov rat protiv terorizma vodi zarad papskih interesa?

Adolf Hitler je bio kriv za sve vrste zločina tokom Drugog svjetskog rata. Da li je on zaista bio odgovoran za te zločine ili je jednostavno izvršavao naređenja? Razmotrite ko je vukao konce u Hitlerovoj Njemačkoj.

„U Njemačkoj su papski nuncije u Berlinu, Monsinor Paćeli i Franc fon Papan, tajni komornik pape, zagovarali ‘uniju s Rimom’ i koncentrisali se na rušenje Vajmarske republike. Njemački katolici bili su neprijateljski raspoloženi prema nacizmu, ali su bili obaviješteni da je sam papa ‘blagonaklon prema Hitleru’. Shodno tome, Katolički centar, osovina svih parlamentarnih većina, izglasala je puna prava Hitleru 30. januara 1933. godine.

Nakon ove operacije, kao u Italiji, odmah je uslijedilo zaključivanje Konkordata koji je bio najpovoljniji za rimsku crkvu. Njemački episkopat se zakleo na vjernost Firerovim i katoličkim omladinskim organizacijama u kombinaciji s nacističkim.“ – Edmond Paris, *Vatikan protiv Evrope*, The Wickliffe Press, p. 15.

„Vatikan je pomogao Hitleru da stekne vlast, a zatim mu je

pomogao da učvrsti svoju vlast nad Njemačkom. To je učinjeno u stranci tako što su ‘savjetovali’ Katoličkoj partiji Njemačke da glasa za nacističke kandidate.

Katoličko glasanje dalo je Hitleru većinu koja mu je bila potrebna da legalno formira vladu 1933. Nadalje, Vatikan je naredio katoličkim članovima parlamenta Rajhstaga da podrže zakon koji Hitleru daje moć da vlada dekretom. Ova mjera je Hitleru dala diktatorsku moć koja mu je bila potrebna da uništi njemačke komuniste.

Čitav dogovor između Vatikana i Hitlera vođen je u tajnosti prije nego što je Hitler postao njemački kancelar u januaru 1933. U junu iste godine, Hitler i Vatikan potpisali su Konkordat, prema kojem se crkva zaklela na vjernost nacističkom režimu...

Ubrzo nakon toga, katolik Franc fon Papen, drugi Hitlerov komandant, vrlo je sažeto izrazio suštinu saveza Hitler-Vatikan u ovim riječima: „Treći Rajh,“ rekao je, „je prva sila koja ne samo da priznaje, već i provodi u praksi visoka načela papstva.“ – Avro Manhattan, *Alijansa Vatikan Moskva Vašington*, Ozark Books, (citirano u Sydney Hunter, *Is Alberto for Real*, Chick Publications, pp. 42, 43)

Kakva nevjerovatna izjava. Fon Papen kaže da su zločini koje je Hitler počinio tokom Drugog svjetskog rata bili ‘principi’ papstva! Može li biti sumnje da je papstvo jednako zlo kao što je bio Hitler i njegov režim?

„Sam Hitler priznaje da su mu metode jezuitske kontrareformacije pomogle da nastavi svoj ideološki rat... [Mi] smo bili svjedoci otvorene podrške katolicizma svakom koraku nacifašizma da nametne autoritarne režime svim narodima.“ – Leo H. Lemay, *Iza diktatora*, Agora Publishing, pp. 36, 38, 39.

Tačan prikaz istorije stavlja katoličko-jezuitsku prijetnju u samo srce Hitlerovog režima. Katolik fon Papen i Katolička stranka Zentrum doveli su Hitlera na vlast 1933. godine, a da bi

pokazao svoju zahvalnost, Hitlerov Treći Rajh je bio uzor pap-
skih principa u najgorem obliku. Hitler je bio samo pijun u ru-
kama jezuita papstva.

Ko je podržavao Hitlera u ratom opustošenoj Nemačkoj? U-
pamtite, Njemačka je bila pretvorena u dronjke Prvim svjetskim
ratom i gnusnim Versajskim ugovorom.

„Ogromne sume koje pripadaju našim štedišama u nacional-
nim bankama date su Njemačkoj bez ikakvog kolateralnog osi-
guranja... Milijarde i milijarde našeg novca upumpane su u Nje-
mačku od strane Odbora federalnih rezervi i banaka federalnih
rezervi... 27. aprila, 1932. godine, Federalne rezerve su poslale
750.000 dolara, koje su pripadale američkim bankovnim štedi-
šama, u zlatu u Njemačku. Sedmicu kasnije, još 300.000 dolara
u zlatu je isporučeno u Njemačku na isti način. Sredinom maja
banke Federalnih rezervi isporučile su Njemačku 12.000.000
dolara u zlatu. Gotovo svake sedmice dolazi pošiljka zlata u Nje-
mačku.“ – H.S. Kenan, *Banka federalnih rezervi*, The Noontide
Press, 1966, p. 158.

Kao što smo vidjeli u prethodnom poglavlju, Banka federal-
nih rezervi bila je kreacija jezuita.

Koriste je da finansiraju svoje lude marionete poput Adolfa
Hitlera. Kenan navodi da su Federalne rezerve finansirale
Hitlera i naciste. Ako banku Federalnih rezervi kontrolišu i vode
Amerikanci, kako bi mogla finansirati smrtonosnog neprijatelja
poput Hitlera, koji se zalagao za sve što Ustav osuđuje? U svjetlu
Kenanove izjave, Banka federalnih rezervi nije američka; to je
naš neprijatelj, finansira naše neprijatelje. Stoga ima smisla da
bi banka pod kontrolom jezuita finansirala lutku pod kontrolom
jezuita poput Adolfa Hitlera.

Od jezuitski kontrolisane Njemačke pod Hitlerom, okre-
nimo se zemlji Španiji i Francisku Franku. Španija je prolazila
kroz konvulzije krajem 1800-ih. Išla je između rimokatoličke

monarhije i pokušaja slobodne republičke vlasti. Konačno, 1930-ih, tijela beba su otkrivena u nekoliko samostana u Španiji. Ljekari su otkrili da su ova djeca umrla od posledica gušenja. Vidite, časne sestre i sveštenici su se bavili preljubom, a neželjene bebe su ubijene pri rođenju. Katolički narod Španije, koji nije znao ništa o ovim strašnim zločinima, bio je ogorčen ovim otkrićima i doneseni su mnogi zakoni koji su ometali moć papstva u Španiji. Prema bivšem jezuiti Albertu Riveri:

„1936. nova španska inkvizicija je eksplodirala. Zvala se ‘Španski građanski rat’, tajno orkestrirana u Vatikanu...

Papa je ekskomunicirao poglavare španske republike i objavio rat između Svete Stolice i Madrida... Pod zastavom Vatikana muslimanske snage su izvršile invaziju na Kanarska ostrva, a zatim napale južnu Španiju... Kada je inkvizicija ostvarila svoje ciljeve, Španija je bila u ruševinama, krvarila i pretučena, ali se sigurno vratila u ruke Vatikana... General Franko je na kraju postao rimokatolički diktator Španije. Frankovu vladu je 3. avgusta 1937. priznao Vatikan, samo 20 mjeseci prije završetka građanskog rata.“ – Jack Chick, Alberto pts. 1, 3, 6, Chick publications, pp. 12, 21, 28, 29.

Kada je Franko marširao na Madrid pred kraj kasnog građanskog rata u Španiji, kada je vraćao katoličku vladu i rušio narodnu vladu koju su protestanti uspostavili nekoliko godina ranije, rekao je: „Imam četiri kolone vojnika sa sobom. Imam i petu kolonu u gradu Madridu koja će izdati grad u moje ruke kada stignem tamo.“ – Albert Garner, *Davolje remek-djelo: Misterija bezakonja*, Fondacija Blessed Hope, str. 70, 71.

31. marta 1934. potpisan je Rimski pakt koji je obećao podršku Musolinija i Hitlera za pobunu. Izbio je ‘sveti rat’. Godine 1937., usred rata, Vatikan je de jure priznao vladu Franka, njenog mačonoše, koji je kasnije trebao biti odlikovan Vrhovnim Hristovim ordenom. ‘Blagoslovena bila oružja ako jevanđelje

cvjeta za njima!’ Ubrzo je Katolička akcija trebala proširiti svoju tiraniju po razorenoj zemlji. Pax Christi!“ – Edmond Paris, *Vatikan protiv Evrope*, The Wickliffe Press, sp. 15.

Benito Musolini je bio veoma cijenjen od strane rimskih jezuita. Bio je njihov čovjek providenja, koji je 1929. godine vratio Vatikan papstvu.

„Šta se dešavalo u Evropi između dva masakra? U Italiji su se vodili tajni pregovori između papskih agenata i Musolinija, ‘čovjeka providenja’. Sveštenik, Don Sturco, šef katoličke grupe, imao je puna prava izglasana za Dučea novembra 1922. Zatim je došao Lateranski sporazum, da zapečati uniju fašizma i papstva, osvajanje Etiopije – blagosloveno od strane sveštenstva, i na Veliki petak 1939. agresija na Albaniju.“ – Ibid. p. 15.

Prema Piju XI:

„Musolini brzo napreduje i sa elementarnom snagom će savladati sve na svom putu. Musolini je divan čovjek – čujete li me? – divan čovjek... Budućnost je njegova.“ – Ibid. p. 69.

„Danas Rim smatra fašistički režim najbližim svojim dogmama i interesima. Ne samo da velečasni [jezuita] otac Koflin hvali Musolinijevu Italiju kao ‘hrišćansku demokratiju’, već i Ćivilta Katolika, kućni organ jezuita, sasvim iskreno kaže... ‘Fašizam je režim koji najviše odgovara konceptima Rimske crkve.’“ – Pierre Van Paassen, *Dani naših godina*, Hillman-Curl, p. 465.

Pročitali smo prethodni citat koji je rekao da je Hitler u praksi sproveo nemilosrdne principe papstva. Sada vidimo da je Musolini uradio istu stvar. Nisu samo tri evropske sile osovine, sa svojim katoličkim marionetama, vršile naloge Rima tokom Drugog svjetskog rata. Frenklin Ruzvelt, predsjednik Sjedinjenih Država, takođe je ispunio želje Rima.

„[Kardinalu] Spelmanu je Ruzvelt ponudio priliku bez predsedana koja bi zahtijevala da napusti svoju nadbiskupiju u

mjesecima koji dolaze... Zapanjujući predlog koji je Ruzvelt iznio bio je da Spelman djeluje kao tajni agent za njega na četiri strane svijeta. Nadbiskupov posao bio bi da kontaktira šefove država na Bliskom istoku, Evropi, Aziji i Africi. Nosio bi poruke za predsjednika... i ponašao se kao Ruzveltove oči i uši... Predsjednik mu je ponudio priliku da ima više moći nego što je bilo koja druga američka vjerska figura ikada imala. Spelman bi se kretao kao ravnopravan među najvećim ličnostima na svjetskoj političkoj sceni... Ali malo je ljudi bilo sigurno šta je nadbiskup radio tokom svojih dalekih putovanja. Njegov tajni rad pokrenuo je pitanja kod kuće o ulozi vjerske ličnosti koja je duboko uključena u vladine poslove.“ – John Cooney, Američki papa, Times Books, pp. 124, 125.

Spelmanova prva odanost bila je papi Piju XII, a ipak ga je Frenklin Ruzvelt koristio kao svog ličnog agenta.

O Ruzveltu, čitamo ponovo:

„Ruzvelt i Ajzenhauer su odobrili prisilnu repatrijaciju oko šest miliona [pravoslavnih] ljudi nazad u Rusiju, od kojih su mnogi bili mučeni ili ubijeni nakon što su stigli na odredište. Dvojica Rusa koji su pisali o ovoj odvratnoj odluci ovih američkih lidera su Nikolaj Tolstoj i Aleksandar Solženjicin. Amerikanci su ovu repatrijaciju nazvali ‘Operacija Kilhol’, po pomorskom obliku mučenja u kojem se zarobljenik vuče ispod kobilice broda konopcem vezanim za tijelo zatvorenika da bi ga oštro posjekle školjke na dnu broda.

Ovih šest miliona ljudi nisu bili samo vojnici koji su se borili na strani Njemaca protiv Rusa, već su to bile i žene i djeca...

Iako su Čerčil i Ruzvelt donijeli nevjerovatnu odluku da pošalju milione antikomunističkih Rusa nazad u sigurnu smrt, general Dvajt Ajzenhauer je sproveo ‘operaciju Kilhol’, bez očiglednih grižnji savjesti.“ – Ralph Epperson, *Nevidljiva ruka*, Publius Press, p. 301.

Ruzvelt ne samo da je koristio Spelmana kao svog agenta, već je izvršio cilj jezuita da unište što više pravoslavnih hrišćana. Jezuiti su nastojali da unište pravoslavne hrišćane Srbije u Prvom svjetskom ratu, a ovom repatrijacijom na kraju Drugog svjetskog rata uništili su mnogo više miliona ruskih pravoslavnih hrišćana. Ruzvelt, Ajzenhauer i Čerčil izvršili su krvavi plan jezuita sa značajnim uspjehom.

„Jezuitski general, grof Halke fon Ledočovski, bio je raspoložen da, na zajedničkim antikomunističkim osnovama, organizuje određeni stepen saradnje između njemačke tajne službe i jezuitskog reda...

Fon Ledočovski je smatrao da je predstojeće ratoborno obračunavanje između Rusije i Njemačke neizbježno... A Baseler Načričten (27. marta 1942.) nije oklijevao da napiše: ‘Jedno od pitanja koja proizilaze iz njemačke aktivnosti u Rusiji koja je od najveće važnosti za Vatikan, jeste pitanje evangelizacije Rusije.’

To potvrđuje i sam otac Duklos u knjizi koju pokriva Impriatur: ‘Tokom ljeta 1941. Hitler je apelovao na sve hrišćanske snage... [on] je ovlastio katoličke misionare da idu na nove istočne teritorije...

Niti je zaboravljeno da su u Francuskoj kardinal Bodrijar i monsinjor Majol de Lupe regrutovali LVF za krstaški rat protiv Rusije.” – Edmond Paris, *Vatikan protiv Evrope*, The Wickliffe Press, pp. 240, 241.

Dok je papstvo istrebljivalo pravoslavne hrišćane Rusije, sličan masakr se dešavao i u Jugoslaviji. Neke od mnogih knjiga koje su napisane o ovom zločinu Drugog svjetskog rata uključuju *Preobrati se... ili umri!* Edmonda Parisa, *Vatikanski holokaust* Avra Manhatana i *Halapljivi vukovi* Monike Farel. Sve ove knjige govore o ubijanju oko milion pravoslavnih hrišćana tokom Drugog svjetskog rata od strane katoličkih ustaša. Na

naslovnoj strani Fareline knjige čitamo:

„Ovo je zapis o mučenju i ubijanju koje je u Evropi 1941-1943. počinila vojska katoličkih aktivista poznatih kao ustaše, koju su predvodili redovnici i sveštenici, a u kojima su učestvovali i časne sestre. Žrtve su patile i umrle u cilju oslobođenja i slobode savjesti. Najmanje što možemo učiniti je pročitati zapise o njihovim patnjama i imati na umu da se to dogodilo, ne u mračnom dobu, već u našoj vlastitoj PROSVJETLJENOJ generaciji. Ustaše su drugo ime za Katoličku akciju.“ – Monica Farrell, *Ravening Wolves*, Protestant Publications, cover.

„U toj agendi bilo je masovno protjerivanje ili prisilno prevođenje pravoslavnih hrišćana u rimokatolicizam. Sve mjere koje su imale za cilj eliminaciju srpstva u Hrvatskoj izvođene su pod sloganom koji je izrekao jedan od hrvatskih ministara: ‘Prvu trećinu Srba ćemo masakrirati, drugu trećinu protjerati iz zemlje, a poslednju trećinu natjerati da prihvati katoličku vjeru, pri čemu će ih katolički element apsorbovati.’“ – Lazo M. Kostić, *Holokaust u Nezavisnoj državi Hrvatskoj*, Liberty, p. 18.

Papstvo je još uvijek pokušavalo da istrijebi pravoslavne hrišćane u Srbiji krajem 1990-ih. Papstvo je iskoristilo Sjedinjene Države kao svog siledžiju u tom sukobu da bombarduje Srbiju. Pravi koljač Balkana je papa i Katolička crkva, a ne Sloboda Milošević. Oni sude pogrešnoj osobi za ratne zločine.

Još jedan jezuitski cilj Drugog svjetskog rata bio je učiniti stvari toliko lošim za jevrejsku rasu da se požele vratiti u Palestinu. Pred kraj Prvog svjetskog rata potpisana je Balfurova deklaracija koja je omogućila Jevrejima da se vrate kući u Palestinu. Ovo je trebao biti njihov stalni dom. Međutim, mnogi Jevreji su uspjeli u raznim djelovima svijeta i nisu se htjeli vratiti. Kada su se dogodili Drugi svjetski rat i jevrejski holokaust, progonjeni Jevreji su čeznuli za mjestom koje bi mogli zvati domom, a mnogi su se vratili u Palestinu. Godine 1948. Izrael je

proglašen suverenom nacijom. Prema Kunijevoj knjizi, *Američki papa*, strana 187, Frensis Spelman je bio odlučujući faktor u prihvatanju Izraela kao suverene države.

Zašto bi jezuiti koristili Hitlera da unište Jevreje, da bi onda jezuitski kardinal Frensis Spelman obezbijedio dom u Palestini za njih? Pažljivo gledajte. Vatikan je hiljadu godina nastojao da uništi Jevreje.

„...iza cionističke zastave nalazila se drevna mesijanska nada u dolazak globalne teokratije, kako su predvidjeli svi vi-dovnjaci i proroci Ciona. To je trebala biti teokratija u kojoj je Jehova, a ne Hrist, trebao biti Kralj.

Bauk stvaranja takve teokratije opsjeda unutrašnje odaje Katoličke crkve od njenog najranijeg početka, i još uvijek je dominantan taj strah.

U očima Vatikana, stoga, milenaristička čežnja za globalnom jevrejskom teokratijom, predstavlja smrtonosnu prijetnju eshatološkim učenjima Katoličke crkve. Kada se prevede u konkretne političke termine, takvo gledište znači ne samo rivalstvo, već i neumoljivo neprijateljstvo.“ – Avro Manhattan, *Alijansa Vatikan Moskva Vašington*, Ozark Books, pp. 169, 170.

Na površini se činilo da je izraelska nacija u Palestini velika prilika za Jevreje da imaju svoju državu. Međutim, kakav je bio rezultat povratka Jevreja u Palestinu? Otkako su 1948. dobili suvereni status, Jevreji su vodili jednu za drugom razornu bitku sa Arapima. Mnogi Jevreji su umrli, baš kao što su se jezuiti nadali i znali da će se dogoditi.

Sa povratkom Jevreja Izraelu u Palestini, jezuiti su se nadali da će izazvati takvo krvoproliće u tom dijelu svijeta da će svijet vapiti za mirotvorcem da dođe u region. A ko bi bio taj mirotvorac? Papa Vatikana, naravno. Jezuiti su dugo željeli da vrate papinu zemaljsku vlast. Kada papi bude dat Solomonov tron u Jerusalimu, dugo očekivani cilj će biti ostvaren. Rat protiv

terorizma koji je započeo 11. septembra 2001., koji Džordž Buš naziva krstaškim ratom, svakako bi mogao da pogorša nevolje u tom regionu i dovede do vladavine pontifa iz Jerusalima.

Jezuiti nisu uspjeli u svojim pokušajima da imaju svjetsko upravno tijelo nakon Prvog svjetskog rata. Ostvarili su svoj zlokobni cilj nakon Drugog svjetskog rata. Nakon rata, umorni, bolni svijet bio je uslovljen da prihvati međunarodnu vladu, i Ujedinjene nacije su rođene. Od stvaranja Ujedinjenih nacija 1945. godine, ovo takozvano tijelo za održavanje mira nije uspjelo u održavanju mira širom svijeta. Zašto?

Jer očuvanje mira nije njihova svrha, iako i dalje tvrde da jeste. Trenutno se širom svijeta vode oko 83 različita rata. Međutim, to je svakako bilo instrumentalno u suzbijanju ljudi koji vole slobodu. Katanga i Rodezija samo su dva primjera nacija koje su slomile snage UN-a. Ujedinjene nacije su neumorno radile na obnavljanju ovozemaljske moći papstva – njegove svrhe od početka.

Pogledaćemo još jednu namjeru jezuita u Drugom svjetskom ratu. Bilo je to vrijeme otplate za Japance. U kasnim 1500-im, Japanci su dočekali sve strance koji su željeli trgovati s njima. I katolički misionari su bili dobrodošli. Nakon nekog vremena, katolički misionari postali su netolerantni prema svim drugim vjervanijima. Nastali su nemiri i progoni, a Japan je postao klanica tokom mnogih decenija. Konačno, 1639. godine donesen je Edikt o isključenju. U njemu je pisalo:

„Za budućnost, neka se niko, sve dok Sunce obasjava svijet, ne usuđuje da otplovi u Japan, čak ni kao ambasadori, i ova izjava se nikada ne smije opozvati pod prijetnjom smrti.“ – Avro Manhattan, *Vijetnam: Zašto smo išli?* Chick Publications, p. 153.

Skoro dvije stotine godina, luke Japana bile su zatvorene za jezuitske misionare, koji su nastojali da preuzmu Japan za

ponosnog papu. U drugoj polovini 19. vijeka vojna moć je korišćena protiv ove ostrvske nacije. To ju je omekšavalo sve do strašnog krvavog sukoba u Drugom svjetskom ratu u južnom Pacifiku, koji je kulminirao bombardiranjem Hirošime i Nagasaki. Japan je pao na koljena – zauvijek. Došla je naplata.

Glava 8.

Predsjednik Džon F. Kenedi

Nedavno su otkriveni novi dokazi relevantni za atentat na predsjednika Džona F. Kenedija koji će pokazati ko je zapravo planirao i izveo njegovo ubistvo. Ovi novi dokazi će pokazati da je izvještaj Vorenove komisije, koji je poslednja riječ vlade o atentatu, potpuno zataškavanje onoga što se zapravo dogodilo. Sledeća analiza atentata obuhvatiće nekoliko događaja i situacija koje možda nisu povezane s ovim ubistvom, ali će pokazati opsežnu intrigu iza toga.

Dok se vozio u otvorenoj koloni, predsjednik Kenedi je upucan u Dili Plazi u petak, 22. novembra 1963. u 12:30 sati. Publika je skandirala. Bila je to sjajna scena veselja dok se predsjednik Sjedinjenih Država probijao kroz centar Dalasa. Činilo se kao da se svi smiju u tim hiljadama mahanja. Ali ubrzo su odjeknuli pucnji, a predsjednik Kenedi je nedugo kasnije ležao mrtav u Memorijalnoj bolnici Parkland.

Ovaj slučaj zbunjuje ljude u poslednje četiri decenije i jedna je od deset najneriješenijih misterija u poslednjih sto godina. Vorenova komisija je osnovana da istraži atentat i zaključili su da je to učinio usamljeni revolveraš, Li Harvi Oswald. Tvrdili su da je Oswald pucao na predsjednika Kenedija iz zgrade skladišta knjiga u Dalasu iza njegovog automobila.

Ali sada postoje prilično neodoljivi dokazi koji opovrgavaju izvještaj Vorenove komisije i ukazuju na masovno zataškavanje i zavjeru iza atentata. Dva dana nakon smrti predsjednika Kenedija Džek Rubi je ubio Osvalda. Zašto? Je li to bilo da ga spriječi da progovori?

Postojala su dva glavna razloga zašto je Kenedi ubijen. Ovi

razlozi su povezani sa Vijetnamskim ratom i Bankom federalnih rezervi.

Predsjednik Kenedi poslao je dva pomoćnika u Vijetnam, Mek Namara i Tejlora, koji su prikupili obavještajne podatke koji su ga uvjerali da se Sjedinjene Države moraju povući iz Vijetnama. Njihov dopis predsjedniku nosio je naslov *Izvještaj Mek Namara-Tejlor misije u Južnom Vijetnamu*.

„Sa ovim izvještajem u ruci, predsjednik Kenedi je imao ono što je želio. Sadržavao je suštinu odluka koje je morao donijeti. Morao je biti reizabran kako bi završio programe pokrenute tokom svog prvog mandata; morao je da izvuče Amerikance iz Vijetnama.“ – Pukovnik L. Fletcher Prouty, *JFK: CIA, Vijetnam, i zavjera za ubistvo Džona F. Kenedija*, Carol Publishing Group, p. 264.

Flečer Prauti nam kaže:

„22. novembra 1963. vladu Sjedinjenih Država preuzela je supermoćna grupa koja je željela eskalaciju rata u Indokini i kontinuirano vojno jačanje za generacije koje dolaze.“ – Ibid. p. 264.

Dok je predsjednik Kenedi počeo deeskalirati američku umiješanost u jugoistočnoj Aziji, ova supermoćna grupa je planirala njegovo ubistvo. Nakon Kenedijevog ubistva, pobrinuli su se da Amerika dugo ostane u Vijetnamu.

Ko je bila ova grupa? Ko nas je želio u Južnom Vijetnamu i zašto? Kada odgovorimo na ova pitanja, biće poznati ljudi koji stoje iza atentata na JFK-a.

Avro Manhatan je bio britanski novinar koji je dugi niz godina radio za *British Broadcasting Company (BBC)*. Napisao je najmanje 15 knjiga o ulozi Rimokatoličke crkve u svjetskim poslovima. U svojoj knjizi *Vijetnam: Zašto smo išli?*, kaže nam:

„Političko i vojno porijeklo rata u Vijetnamu opisano je milionima pisanih i izgovorenih riječi. Ipak, ništa nije rečeno o

jednoj od najznačajnijih sila koja je doprinijela njegovoj promociji, a to je uloga religije, što u ovom slučaju znači ulogu koju ima Katolička crkva, i njen diplomatski pandan Vatikan. Njihovo aktivno učešće nije puka spekulacija. To je istorijska činjenica konkretna kao što je prisustvo SAD-a ili masovni gerilski otpor azijskog komunizma. Aktivnosti poslednje dvije analizirane su u hiljadama knjiga, ali prva nikada nije ocijenjena, čak ni u sažetom obliku. Katolička crkva se mora smatrati glavnim prometerom u nastanku, eskalaciji i procesuiranju vijetnamskog sukoba. Od samog početka ova religijska motivacija je pomogla da se pokrene lavina koja je trebala izazvati beskrajne agonije na azijskom i američkom kontinentu.

Plaćena cijena je bila ogromna: hiljade milijardi dolara; masovna dislokacija čitave populacije; politička anarhija; vojna razaranja neviđenih razmjera; sramota civilizovanog svijeta; gubitak hiljada i hiljada mladih azijskih i američkih života. Na kraju, ali ne i najmanje važno, ranjavanje, sakaćenje i smrt stotina hiljada muškaraca, žena i djece. Tragedija Vijetnama ući će u istoriju kao jedno od najpogubnijih djela savremenog saveza između politike i organizirane religije.

Faktori političke, ideološke, ekonomske i vojne prirode nisu igrali značajnu ulogu u odvijanju rata, ali je religija Katoličke crkve bila jedan od njegovih glavnih pokretača. Od početka je njena uloga svedena na minimum kada nije potpuno izbrisana. Konkretno činjenice, međutim, ne mogu se tako lako izbrisati, a upravo njih ćemo sada, makar i kratko, proučiti.“ – Avro Manhattan, *Vijetnam: Zašto smo išli?*, Chick Publications, 1984, p. 13.

U predgovoru izdavača ovoj knjizi, stranica 3, stoji:

„Avro Manhattan, svjetski autoritet za politiku Vatikana, otkrio je pravi razlog zašto su naši mladići patili i umrli u Vijetnamu. On vodi njihovu smrt do strastvene želje Vatikana da

Aziju učini rimokatoličkom. Vatikanski agenti su skovali i planirali rat u Vijetnamu. Američki vojnici su služili Vatikanu u njihovoj očajničkoj borbi da prežive džunglu, pakao ratovanja, bola, smrti i uništenja. Sve su to osmislili... njeni jezuiti.“ – Ibid. p. 3.

Mnogi, posebno katolici, mogu uzeti izuzetak od činjenica navedenih u prethodnim citatima, ali moramo predstaviti činjenice kakve jesu i kakve su se desile. Kada se u ovoj knjizi govori o Katoličkoj crkvi, ne govori se o vjernim članovima crkve koji ništa ne znaju o ovakvim stvarima. Riječ je o vladarima Vatikana i njihovom redu jezuita.

Prema Avru Manhatanu, rat u Vijetnamu je vođen zato što je Vatikan želio stvoriti bazu moći u jugoistočnoj Aziji od koje će preuzeti cijelu jugoistočnu Aziju, a zatim i cijelu Aziju. Sledeći citati su iz iste knjige.

„Ho Ši Min je počeo prije Drugog svjetskog rata da manevriše za komunistički Vijetnam. Dobio je pomoć od SAD-a protiv Japanaca, ali je tu pomoć iskoristio da učvrsti svoju vlast na visoravni Tonkina. U avgustu 1945. umarširao je u Hanoj i uspostavio privremenu vladu Demokratske republike Vijetnam. Kao glavni strateg, sarađivao je u presađivanju gotovo milion katoličkih Sjevernovijetnamaca u Južni... Nakon izbora pape Jovana 23. 1958. i preokreta Vatikana od hladnog rata ka saradnji s marksizmom, Ho Ši Min je napravio tajni dogovor sa papom Jovanom koji je na kraju doveo do potpune kontrole nad zemljom od strane Sjevera.“ – Ibid. p. 177.

„Predsjednik Ngo Dinh Diem iz Južnog Vijetnama bio je praktično katolik koji je vladao Južnim Vijetnamom gvozdenom šakom. Bio je istinski vjernik u zlo komunizma i jedinstvenost Katoličke crkve. Prvobitno su ga na mjesto predsjednika postavili kardinal Spelman i papa Pije XII. Transformisao je predsjedništvo u virtualnu katoličku diktaturu, nemilosrdno slamajući

svoje vjerske i političke protivnike. Mnogi budistički monasi počinili su samoubistvo vatrom, spalivši se živi u znak protesta protiv njegovih vjerskih progona. Njegov diskriminatorski progon nekatolika, posebno budista, uzrokovao je poremećaj vlasti i masovna dezertstva u vojsci. To je na kraju dovelo do američke vojne intervencije u Južnom Vijetnamu.

U ovoj terorizaciji su mu pomagala njegova dva brata katolika, šef tajne policije i nadbiskup Huea.“ – Ibid. p. 56.

Kardinal Frensis Spelman, nadbiskup Njujorka, bio je ključni čovjek koji je doveo Ameriku u sukob.

„Bio je aktivan u uvjeravanju SAD da izaberu Diema i podrže ga za predsjednika Južnog Vijetnama. Postavljen je za generalnog vikara Oružanih snaga SAD-a i nazivao je vojnike ‘Hristovim vojnicima’ [što znači vojnici Katoličke crkve] u svojim čestim posjetama vijetnamskom ratnom frontu.“ – Ibid. p. 71.

Vatikan je igrao na obje strane koje su ratovala jedna protiv druge u ovom Vijetnamskom građanskom ratu. Oni su kontrolisali Diema na jugu dok su savjetovali i sklapali tajne poslove sa Ho Ši Minom na sjeveru. Dakle, kako god se rat završio, Vatikan će trijumfovati i imati kontrolu u Vijetnamu. Pokušaj predsjednika Kenedija da zaustavi krvoproliće izazvao je beskrajni gnjev ratnih huškača – jezuita papstva.

Predsjednik Kenedi počeo je deeskalirati američku umiješanost u Vijetnamu neposredno prije svoje smrti. Dan nakon njegovog brutalnog ubistva dogodilo se sledeće:

„U 8:30 ujutro, u subotu, 23. novembra 1963. godine, limuzina u kojoj je bio direktor CIA-e Džon Mek Kon ušla je u krug Bijele kuće... On je takođe bio tu da obavi jedan dio posla prije nego što se uključi u sve detalje vezane za predsjedničku tranziciju – potpisivanje Memoranduma o nacionalnoj sigurnosti 278, povjerljivog dokumenta koji je odmah poništio odluku Džona

Kenedija da deeskalira rat u Vijetnamu. Efekat Memoranduma 278 dao bi Centralnoj obavještajnoj agenciji odriježene ruke da nastavi s punim ratom na Dalekom istoku... U stvari, od 23. novembra 1963. Daleki istok će zamijeniti Kubu kao trn u oku Americi. To bi takođe stvorilo potpuno novi izvor narkotika za mafijaška svjetska tržišta.“ – Robert Morrow, *First Hand Knowledge*, Shapolsky Publishers, p. 249.

Dan nakon što je Kenedi ubijen, odluka da se zaustavi američko učešće u Vijetnamu je poništena i program Vatikana je nastavljen.

Morouova izjava je takođe otkrila još jedan razlog zašto jezuiti žele nastaviti rat; zaradili bi milijarde dolara u međunarodnoj trgovini drogom. Poslednja četiri stoljeća, jezuiti su bili uključeni u trgovinu drogom na Dalekom istoku i sigurno nisu htjeli izgubiti ovu priliku, čak i ako je to značilo živote miliona ljudi!

„Otkako je prvobitna jezuitska misija uspostavljena u Peking 1601. godine, Družina Isusova [jezuiti] je držala ključ za trgovinu na Dalekom istoku – uključujući trgovinu drogom.“ – razni autori, *Dope, Inc.: Knjiga koja je izluđivala Kisindžera*, *Executive Intelligence Review*, p. 117.

Političari pod kontrolom jezuita u Vašingtonu željeli su nastaviti rat u Vijetnamu. Željeli su stvoriti katoličku silu u jugoistočnoj Aziji. Željeli su zadržati kontrolu nad međunarodnim tržištem droge koje su držali 400 godina na Dalekom istoku. Kada im je predsjednik Kenedi stao na put, morao je biti smijenjen. Jezuiti su izvršili atentat na Džona Kenedija.

Drugi razlog Kenedijevog ubistva bila je njegova namjera da eliminiše Federalne rezerve. Pukovnik Džejms Gric objašnjava:

„Kada je Kenedi pozvao na vraćanje američke valute na zlatni standard i demontažu sistema federalnih rezervi – on je

zapravo kovao nedužnički novac koji ne nosi oznaku Federalnih rezervi; kada se usudio da stvarno koristi ovlasti rukovođenja koje mu je dao Ustav SAD... Kenedi je pripremio svoju smrtnu presudu. Bilo je vrijeme da ode.“ – Pukovnik Džejms Gric, Pozvan da služi: Profili u zavjeri od Džona F. Kenedija do Džordža Buša, Lazarus Publishing, pp. 511, 512.

Predsjednik Kenedi je pokušavao da demontira Sistem federalnih rezervi, centralnu banku Sjedinjenih Država, kreaciju jezuita.

Ustav Sjedinjenih Država daje Kongresu moć da kuje novac. Da je američki Kongres skovao svoj novac kako nalaže Ustav, ne bi morao da plaća stotine milijardi dolara kamata koje sada svake godine plaća bankarima za državni dug, za novac koji je proizašao ni iz čega. To je razlog zašto je Kenedi počeo da izdaje novac američke vlade koji je bio oslobođen dugova kako bi zamijenio dolare Federalnih rezervi koje smo koristili.

Vidjeli smo u prethodnim poglavljima ko je bio odgovoran za stvaranje Banke federalnih rezervi, i protivustavno poslovanje ove banke koja krade novac od američkih građana. Jezuiti su, ako se sjećate iz drugog poglavlja, pokušali da ubiju predsjednika Endrjua Džeksona zbog ukidanja centralne banke. Oni su nažalost uspjeli u atentatu na Kenedija jer je pokušao učiniti istu stvar. Jezuiti koriste bogatstvo koje su stvorile Federalne rezerve da finansiraju svoja ubilačka djela.

Džon Kenedi je navukao smrtonosni gnjev jezuita jer se usudio da se ponaša kao predsjednik, a ne kao njihova marioneta.

Ali vi kažete: „Čekaj malo. Kenedi je bio rimokatolik. On je bio jedini katolički predsjednik kojeg smo dotle ikada imali.“ To je tačno. Iako je Kenedi bio katolik, stavio je dobrobit Sjedinjenih Država ispred želja papstva. On nije bio jezuita.

Evo vrlo zanimljivog odjeljka iz tajnih uputa jezuitskog reda, koje je napisao njihov osnivač, Ignacije Lojola.

„Konačno, neka svi s takvom umješnošću steknu prevlast nad prinčevima, plemićima i magistratima svih mjesta na koje su spremni na naš poziv, čak i da žrtvuju svoje najbliže rođake i najintimnije prijatelje kada kažemo da je to za naš interes i našu prednost.“ – W.C. Brownlee, *Tajna uputstva jezuita*, Američka i strana hrišćanska unija, p. 47.

Ovdje vidimo da ako jezuitski red kaže da osoba treba umrijeti, nije važno da li je to vaš najbolji prijatelj, da li vam je otac ili brat; treba ih ubiti. Kako je podal, zloban i zao sistem jezuitskog reda Rimokatoličke crkve.

Mislite li da Katolička crkva nije toliko moćna? Mislite li da ih to čini prejakim? Avro Manhattan nam kaže:

„Kardinal Frensis Spelman iz Njujorka bio je vojni vikar američkih oružanih snaga u Vijetnamu. On je takođe bio nezvanična veza između pape i Džona Fostera Dulsaa, američkog državnog sekretara, a samim tim i sekretarovog brata, Alana, koji je bio šef CIA-e.“ – Avro Manhattan, *Ubistvo u Vatikanu*, Ozark Books, pp. 35, 36.

Tako su, preko kardinala Frensisa Spelmana, Rimokatolička crkva i jezuiti imali pristup i kontrolu nad Džonom Fosterom Dulsom, državnim sekretarom, i bratom Džona Fostera Dulsaa, Alanom, koji je bio na čelu Centralne obavještajne agencije.

Ta dva odjela, zajedno s FBI, bila su u rukama kardinala Frensisa Spelmana, glavnog kardinala Katoličke crkve u Njujorku.

„Katolička crkva u SAD-u, finansijski se može suprotstaviti svim ogromnim trustovima Amerike. Politički, ona je sve veća u Bijeloj kući, u Senatu i u Kongresu. Ona je sila u Pentagonu, tajni agent u FBI-u i najsuptilniji neopipljivi primarni pokretač S.S. točka u točku; Centralna obavještajna agencija.“ – Ibid. str. 271.

Džin Hil je takođe bila svjedok ubistva Kenedija. U svojoj

knjizi pod naslovom *JFK: The Last Dissenting Witness*, ona navodi da joj je tokom razgovora njen prijatelj, J.B., koji je bio jedan od policajaca u koloni koja je bila sa Kenedijem, rekao:

„Pa, dok je Kenedi bio zauzet rukovanjem sa svim dobronamjernicima na aerodromu, ljudi iz Džonsonove tajne službe došli su do motociklističkih policajaca i dali nam gomilu instrukcija. Najveća stvar je što su nam rekli da se ruta parade kroz Dili Plaza mijenja. ‘Promijenjena? Kako,’ pita Džin Hil. ‘Prvobitno je trebalo da ide pravo niz glavnu ulicu.’ J.B. je rekao: ‘Ali su rekli da to zanemarimo. Umjesto toga, rečeno nam je da napravimo malo tiskanje na Hjustonu i pređemo na Elm.’ Džin je osjetila kako joj se usta otvaraju. ‘Da ste ostali u glavnoj ulici, Kenedi bi možda bio potpuno izvan dometa onoga ko je pucao na njega. Moj ‘strijelac’ iza drvene ograde definitivno ne bi imao mnogo šanse da ga odatle pogodi.’ J.B. je zurio u nju ravnog lica. ‘Možda su zato promijenili rutu,’ rekao je otvoreno. ‘Ali to nije sve. Takođe su nam naredili da uđemo u najluđu formaciju pratnje koju sam ikada vidio. Uobičajeno, automobil ogradite sa četiri motocikla, po jedan na svakom blatobranu. Ali ovoga puta rekli su nama četvorici dodijeljenih za predsjednikov auto da neće biti pratnje. Trebalo je da se držimo pozadi i ni u kom slučaju ne dozvolimo da prednjačimo zadnjim točkovima automobila. Nikada nisam čuo za ovakvu formaciju, a još manje u jednoj, ali su rekli da žele da puste masu da ima ‘neograničen pogled’ na predsjednika. Pa, pretpostavljam da je neko imao neograničen pogled na njega.’“ – Jean Hill, *JFK: The Last Dissenting Witness*, Pelican Publishing, p. 113.

Dakle, promijenjena je ruta kolone kroz Dalas, a razlog je bio da bi ljudi imali odličan pogled na predsjednika Sjedinjenih Država. Jezuitske ubice sigurno jesu!

Desile su se i druge neobične stvari. Lindon Džonson, potpredsjednik Sjedinjenih Država, očigledno je imao pravi

problem. Nastavljamo sa razgovorom Džin Hil sa njenim prijateljkom u koloni:

„O čemu pričaš?’ upita Džin nevino. ‘Ne razumijem.’ ‘Moji prijatelji u koloni kažu da je počeo da se saginje u autu dobrih 30 ili 40 sekundi prije nego što je ispaljen prvi hitac. Rekao bih da je to samo malo neobično, zar ne?’ ‘Ma daj, J.B.’, rekla je Džin Hil, misleći da se mora šaliti. ‘Očigledno nisu bili ozbiljni, zar ne?’ ‘Koliko ja znam, bili su smrtno ozbiljni.’ rekao je J.B. ‘Jedan od njih je rekao Megvajeru da je vidio Džonsona kako se sagnuo čak i prije nego što je auto skrenuo u Hjuston Strit, i sigurno se nije nasmijao kada je to rekao.’ ‘Pa, možda je Džonsonu samo ispalo nešto na pod i sagnuo se da to podigne. Mislim da može postojati jednostavno objašnjenje.’ ‘Možda je tako,’ rekao je J.B. ‘Ne tvrdim da znam koji su mu bili razlozi, ali ovaj tip je rekao da je sigurno izgledalo kao da je očekivao da će meci letjeti. Kada sam to čuo, počeo sam da se pitam i o puno drugih stvari.’“ – Ibid. pp. 114-116.

Lindon Džonson se ponašao kao da je znao da će meci uskoro letjeti, spuštajući se više puta prije nego što su pucnji odjeknuli.

Teksaški zakon zabranjuje da se ljudi koji su umrli u državi Teksas uklanjaju bez obdukcije. Vodeći doktori u Memorijalnoj bolnici Parkland u Dalasu držani su na nišanu dok je tijelo Džona F. Kenedija izvađeno iz te bolnice bez obdukcije. Zašto? Postojali su brojni dokazi da je bilo više od jednog metka koji je ubio JFK-a. Postojao je ogroman dokaz da je izvještaj Vorenove komisije bio ništa drugo do laž. Bilo je mnogo metaka za koje bi doktori otkrili da bi razbili ideju da je Li Harvi Oswald unajmljeni revolveraš. Zbog toga u Teksasu nije dozvoljena obdukcija. Zato je Kenedijevo tijelo otpremljeno u Vašington DC gdje je mogla biti obavljena federalna obdukcija, gdje su mogli izmisliti dokaze koji podržavaju laži Vorenove komisije. Postojala je

jezuitska zavjera za ubistvo JFK-a i oni nisu htjeli da se dokazi izvuku, bez obzira koliko je ljudi moralo biti ubijeno u tom procesu.

Da je zaista bilo nekoliko metaka ispaljeno tog dana u Dili Plazi, onda bi automobil sigurno sadržavao dokaze o tome. I tako je i bilo.

„Tri dana nakon atentata, Karl Renas, šef obezbjeđenja u Dirborn odjelu Ford Motor kompanije, vozi limuzinu, a helikopteri lebde iznad glave, od Vašingtona do Sinsinatija. Pritom je primijetio nekoliko rupa od metaka, od kojih je najistaknutija ona na hromiranoj traci vjetrobrana, za koju je rekao da je očito ‘primarni udarac’, a ne fragment. Renas je limuzinu odnio *Hessu and Eisenhartu* u Sinsinatiju gdje je zamijenjena hromirana traka. Tajna služba je rekla Renasu da ‘drži jezik za zubima.’“ – Charles Crenshaw, *JFK: Conspiracy of Silence*, Penguin Books USA, p. 106.

Renas je bio šef obezbjeđenja za Dirborn odjel Ford Motor Co. Ko je bio šef tog odjela 1963. koji je poslao Renasa za zadatak njegovog života?

„Henri Ford II danas kaže da se prvi put sjeća da je sreo Li Jakoka u novembru 1960. godine kada je pozvao mladog prodavca u svoju kancelariju da im kaže da mu daje komandu nad divizijom Ford [u Dirbornu].“ – Robert Lacey, *Ford, The Men and the Machine*, Ballantine Books, str. 531.

Li Jakoka je bio čovjek zadužen za Dirborn odjel Ford Motor kompanije, koji je poslao Karla Renasa da ode u Vašington DC po auto u kojem je bio JFK kada je ubijen. Jakoka je bio šef odjela Dirborn sve dok nije postao predsjednik Ford Motor kompanije 1970. Jakoka je bio dio zataškavanja jer je potisnuo dokaze o ubistvu JFK-a.

Kakve veze on ima sa Katoličkom crkvom? U Jakokinoj autobiografiji on kaže:

„Trebalo mi je nekoliko godina da u potpunosti shvatim zašto sam morao dobro da se ispovjedim svešteniku prije nego što sam otišao na Svetu pričest, ali u tinejdžerskim godinama počeo sam cijeniti važnost ovog najneshvaćenijeg prava Katoličke crkve. U kasnijim godinama sam se nakon ispovijedi našao potpuno osvježen. Čak sam počeo da posjećujem vikend utočišta gdje su me jezuiti na ispitivanju savjesti licem u lice natjerali da se uhvatim u koštac sa načinom na koji vodim svoj život.“ – Iacocca: *An Autobiography*, Bantam Books, p. 8.

Rimokatolik Li Jakoka, šef odjela Dirborn kompanije Ford Motor Co., bio je taj koji je poslao Karla Renasa po limuzinu koja je imala dokaze o više metaka ispaljenih iz više pištolja koji su ubili Džona F. Kenedija. Nije li nevjerovatno da je mnogo godina kasnije, kao predsjednik *Chryslera*, Li Jakoka otišao u Kongres i zatražio finansijsku pomoć? Budući da je katolik Jakoka bio tako poslušan sluga svojim jezuitskim gospodarima, još jedan poslušni katolik po imenu Tomas ‘Tip’ O’Nil iskoristio je svoju moć predsjednika Doma kako bi Li Jakoka dobio sav novac koji mu je trebao.

Bilo je mnogo ljudi koji su znali mnogo o atentatu na Kenedija. Nažalost, skoro svi su umrli pod misterioznim okolnostima. Uloženi su zajednički naponi da se osigura da se nikada ne otkriju nikakve tajne. Čak je i Džin Hil izjavila da je bilo nekoliko pokušaja da se ona i njena djeca ubiju.

„Džim Mars, autor knjige *Unakrsna vatra: Zavjera da se ubije Kenedi*, je napisao: ‘U trogodišnjem periodu koji je uslijedio nakon ubistva predsjednika Kenedija i Li Harija Osvalda, poginulo je 18 materijalnih svjedoka – šest iz vatrenog oružja, tri u motornim nesrećama, dva samoubistvom, jedan od prezezanog grla, jedan od karate zahvata u vrat, pet iz prirodnih razloga.’ ...Matematičar kojeg je angažovao londonski *Sunday Times* u februaru 1967. zaključio je da su izgledi za broj svjedoka

umiješanih u atentat na Džona F. Kenedija koji su umrli između 22. novembra 1963. i tog datuma bili 100.000 biliona prema jedan... U periodu od 22. novembra 1963. do avgusta 1993. preko 115 'svjedoka' je umrlo ili postalo žrtvama smrti pod čudnim okolnostima, samoubistvima ili ubistvima.“ – Craig Roberts i John Armstrong, JFK: The Dead Witnesses, Consolidated Press, p. 3.

Kenedi je bio jedan od mnogih predsjednika, kraljeva, careva i imperatora koji su odbili da se povinuju jezuitima i zbog toga su ubijeni. Ne može se poreći uloga papstva u gnusnom ubistvu i prikrivanju ovog zločina. Vidjeli smo da je Vatikan imao motiv, ljude na ključnim pozicijama da to sprovede, i ljude na ključnim pozicijama da to prikriju.

„Postojala je jedna grupa, jedna organizacija, čiju je istorijsku pozadinu karakterisalo planiranje i izvođenje takvih djela; koja je imala trajni dosledan motiv, prije, za vrijeme i nakon zločina; koja je imala potrebne međunarodne veze; koja je imala novac; koja bi kod svojih članova mogla izazvati samoubilačko samožrtvovanje; i to je nastavilo da postoji kroz sve faze zavjere o atentatu. To je Rimokatolička crkva.“ – Emmett McLoughlin, *Istraga o ubistvu Abrahama Linkolna*, Lyle Stuart, Inc. 1963, p. 161.

Vinston Čerčil, poznati engleski premijer tokom Drugog svjetskog rata, jednom je rekao:

„Većina ljudi povremeno se spotakne o istinu, ali se saberu i nastave dalje kao da se ništa nije dogodilo.“

Sada razumijemo činjenice koje se tiču jednog od najkontroverznijih događaja u američkoj istoriji. Hoćete li se ovdje spotaknuti o istinu i nastaviti kao da se ništa nije dogodilo ili ćete početi analizirati istoriju i aktuelne događaje u novom svjetlu?